

Susan Schwartzová

Seizmický poplach

Přeložil Hugo Bokvas

Perry Rhodan byl jmenován šestým poslem Thoregonu a pracuje pro koalici, která se zasazuje o svobodu jednotlivce a o mír v kosmu. A tak koncem roku 1289 NGL - což odpovídá roku 4876 po Kr. - jsou Perry Rhodan a lidstvo opět zapleteni do nebezpečných akcí kosmických mocností. Koalici Thoregon totiž ohrožuje zatím neznámý protivník.

Tento protivník používá ke svým nekalým rejdům jakousi Shabazzu. To jí Pozemšťané „vděčí“ za katastrofické události poslední doby. Shabazza vyvolala tolkandskou invazi, jež v Mléčné dráze stála život miliardy inteligentních bytostí. Postarala se o to, aby vybuchly Heliotské tvrze, aby lidé ze Země byli přesunuti do jiných galaxií a naopak aby barbarští Džerrové napadli Terranii.

Shabazza se však činila i v jiných galaxiích, jež patří do koalice Thoregon. Perry Rhodan, který získal přístup na tajemný Most do nekonečna, byl takřka náhodně do takového konfliktu zatažen.

Nyní však už ví víc a musí se do toho správně obout. Avšak hned jeho první let končí fiaskem. KAURRANG zanikl a Pozemšťan přistál v jedné sluneční soustavě, zrovna když je SEIZMICKÝ POPLACH...

Den 1

Chaos?.

„Nechápeš, Kobb?“ řekla Tebb Celestainová své konkurentce. „Všechno se změnilo.“

SečenSka podnikatelka se zahleděla do videofonu. Velké šupiny kolem sluchového dolíku se jí vztyčily a široké nosní dírky jí zvlhly vzrušením.

Kobb Taphirtelová se tvářila zdánlivě zcela nevzrušeně. V širokém ještěřím obličejí se nehnula ani šupina.

„Tvé zoufalství chápu, Tebb, ale po právní stránce se nezměnilo nic. Samozřejmě že své rakety nasadím pro blaho Sečenu, ale jsou jen moje.“

Poprvé to vypadalo, že se Tebb přestane ovládat. Perry Rhodan a Reginald Bull ji takhle ještě neviděli. Stáli vedle Tebbiny dcery Barr a pozorně sledovali hovor.

Tebb vypnula zvuk. „To je naprosto nepochopitelné!“

„Kobb je bohužel v právu,“ pravila klidně Barr. „Je skvělé, že se zasazuješ o naši bezpečnost. Ale usnesení přesto platí. Vlastnice Extravicu stáhli své požadavky jen proto, že nemohli dát tak rychle dohromady vlastní družstva a byli i nadále odkázáni na tebe. Ale jakmile skončí evakuace a proběhne osidlování v našich koloniích, budou po tobě vyžadovat zbytek - nejpozději, až skončí seizmické zajeří.“

Tebb Celestain prudce vydechla. „Vím,“ řekla potom už klidněji. „Já tohle všechno vím, Barr. Na okamžik jsem se nechala strhnout nadějí... Nu dobrá.“

Znovu upřela pozornost na Kobb Taphirtelovou, která trpělivě čekala. Trpělivost zřejmě byla příznačným rysem sečenského národa.

„Jako předsedkyně Jednací stolice však od tebe očekávám záruku, že obě rakety použiješ výlučně k evakuaci a dopravě osob.“

„Jestli chceš, dám ti tuhle záruku písemně, ale tvá nedůvěra mě překvapuje,“ odvětila dotčeně se Kobb. „Myslíš si, že mi nezáleží na záchraně národa?“

„Zisk byl u tebe vždycky na prvním místě,“ odpověděla Tebb. „Teď můžeš mít dost velké pokušení z toho co nejvíc vytřískat.“

„Je mi líto, že proti mně pořád něco máš,“ dala Kobb najevo zklamání.

„Spolupracovala jsem a dala tak najevo dobrou vůli. Jsem už starší a zkušenější. Navíc si zakládám vlastní dům, to je pro mě velice důležité. Nemám už pocit, že o něco přicházím, že něco promeškám...”

„Ráda ti věřím, Kobb. Proto nezklam mou důvěru a ukaž dobrou vůli. Formální přepsání je už na cestě.”

„Děkuji. Ale abych tě hned nešokovala. Obě rakety odstartují ještě dnes, zůstanou však ve Quaru. Chci zkušební let, ke kterému ses už nedostala. Nesmíme riskovat, že nakonec ztroskotáme na technických závadách.”

„Jistě, to je důležité. Ale nezapomeň přestrojit i své raketoplány, aby evakuace proběhla co nejrychleji.”

Tebb Celestainová přerušila spojení hrudní rukou a současně si silnými ramenními pažemi upravila šátek. Zvolna se vztyčila do své impozantní výšky dvou a půl metru a přešla k oknu. Při každém pohybu se přes skromné úzké šaty rýsovaly mocné svaly dolních končetin.

„Situace je beznadějná,” řekla hostům vokabulonem. „Ani vám nemůžu slíbit, že se pro vás najde místo.”

Ramenní paží ukázala ven. „Pochopte, přednost mají naši. Zvláště když jich můžeme zachránit jen pár...”

* * *

„Tady Eismar Störmengord z JISKRY. Celý galaktický sektor se tímto vyhlašuje za zónu katastrofy. Veškeré lodě, které mají v úmyslu vlétnout do této zóny, se vyzývají, aby neprodleně obrátily. Toto je oficiální seizmický poplach. Za čtyři dny bude oblast soustavy Quar v okruhu osmi světelných let vystavena kotletřesení.” Hlášení se vysílalo stále dál, i když zpráva určitě pronikla už ke každému obyvateli obydlených planet. Blížící se lodě jistě dávno otočily.

JISKRA i nadále neodpovídala. Seizmologova loď stejně jako předtím bezcílně křížovala Quarem.

Tajemný trpaslík zřejmě nepočítal s naprostou zkázou. V nejhorším případě to znamenalo 20 let bez techniky, ale to by Sečeni vydrželi.

Sečenům bylo jasné, jaké má seizmické varování důsledky pro celý národ. Se zhruba 3500 turistickými loděmi a 22 raketami DRYTORN-B, které se momentálně zdržovaly v soustavě, se dalo zachránit sotva šest procent obyvatelstva - tedy maximálně čtyři miliony Sečenů, k tomu veškerá snůška, která se dala uložit ve speciálních přepravních modulech v průzkumných lodích. Ale těchto „nenarozených” bylo jen necelých pět set tisíc a nebylo jisté, kolik jich přežije cestu.

Kdyby došlo k nejhoršímu, znamenalo by to zánik už beztak malého národa. S něčím takovým zatím nikdo nepočítal. Po tisíciletí ostatně nebyly problémy. Eismar Störmengord v Sečenech vzbuzoval naději.

Ten, kdo vlastní loď, ji v první řadě použije k záchraně své rodiny. Pak přijdou na řadu mužští Sečeni, kteří nejsou ještě příliš staří nebo vázaní na teritorium, po nich mladé rodiny a děti. Nakonec snad zbude nějaké to místo pro mladší, nevázané zaměstnance. S nomády se nepočítalo. Ani je před blížící se katastrofou nevarovali.

Na většině planet obývaných Pozemšťany nebo jinými Galaktiky by to byla chvíle masové hysterie, hromadného útěku, při kterém by byly ušlapány tisíce lidí, vraždilo by se a přepadalo, jen aby byla co největší kořist, která by zajistila přežití. Každý proti všem a každý za sebe.

Když se Perry Rhodan a Reginald Bull vraceli k Tebbině domu, aby s přáteli prohovořili situaci, byli připraveni na všechno. Pro jistotu odjistili kombimety. Nikoli kvůli

sebeobraně, ale aby paralyzačními paprsky zastavili boje nebo jim zabránili už v zárodku. Podobné momenty znali ze své dlouhé minulosti velice dobře.

„A vždycky mám stejně mizernej pocit," řekl Bully příteli, když odcházeli z Tebbiny kanceláře. „Člověk je v takový chvíli úplně bezmocnej. Tady je to zvlášť špatný, protože Sečeni vědí, že zachránit se jich může jen málo. Bude jenom pochopitelný, když budou jako šílení bojovat o místa a kvůli tomu se zabíjet."

„Proto jsem Tebb nabídl, že zaujmeme postavení na astroportu. Na Sečeny jsme vyzbrojeni dostatečně," souhlasil s ním Rhodan. „A přátelé potřebují nějakou činnost, jinak se zblázní."

„Budou radostí bez sebe, až jim řeknem, že pro nás není místo."

„S tím přece museli počítat. Dobře že si po tom šoku s KAURRANGEM pár dní odpočinuli. Ted' musí za všech okolností zachovat klid, aby Sečeny nerozrušili ještě víc."

Sečenky spěchaly širokými chodbami a tlačily se u antigravitačních šachet. Většina kanceláří měla otevřené dveře. Bylo patrné určité vzrušení, ale nikde ani stopa po strachu nebo panice. Možná je ještě brzy, ten šok musí nejdříve strávit.

Ulice a vzdušné cesty mezi domy byly ucpány kluzáky a pozemními vozidly, pásy byly plné chodců. Dopravní systém se zhroutil, takže každý se musel snažit, aby se z toho dostal nějak bez nehody. Řada Sečenek pokračovala pěšky a tlačence houstla.

Ale ani tady nevládla panika. Žádná Sečenka nenapadala jinou, nikdo neutíkal, nekřičel, nemodlil se. Nikde ani známky násilí nebo hysterie.

„Tohle je prostě nepochopitelný, Perry," divil se hlasitě Bull. „Něco takovýho jsem nečekal."

Sečenka, která je zrovna mýjela, jeho poznámku zaslechla, protože translátor byl stále puštěný, a zastavila se.

„Já také ne," přiznala se. „Takový zmatek nebývá ani na Quarmaku, když je procesí. To se zklidní až za několik hodin."

Teprve pak jí zřejmě došlo, že mluví s naprostými cizinci. Vykulila na ně obrovské tmavé oči.

„Nevybrali jste si zrovna vhodnou dobu pro návštěvu. To jste ještě neslyšeli Störmengordovo varování? Radši byste se měli vrátit na loď a odletět, dokud je ještě čas. Až všechny naše lodě odstartují, bude pěkný nával." Nato pokračovala v cestě.

„Díky za laskavou radu, nic bych neudělal radši," zabručel si Bull.

Mezi obrovskými Sečenkami se prodírali dost těžko, a tak zapnuli antigravy, při stěně vystoupali a pokračovali v cestě těsně nad střechami.

Ve vzduchu nebyl takový provoz jako na ulici, protože Sečenky příliš kluzáků neměly. Už za hranicí města zmatek citelně polevil a poušť byla jako vždy za poledního žáru klidná a tichá.

„Ted' se na to podívej, Bully!" zavolal Rhodan a ukázal k astroportu. „Vypadá to prakticky stejně jako obyčejný den na Zemi."

Přilétala jedna loď za druhou. Ale nebyl to šturm zoufalců, kteří by vše zacpali anebo se všemi prostředky snažili dobýt už zaparkované lodě. Na astroportu ještě nebyl nikdo, kdo by tam nepatřil.

Roboti a Sečenky neúnavně pracovali a z turistických lodí vynášeli vše, co nebylo bezpodmínečně nutné. Veškeré zboží se označilo, přepravilo do skladů a zapečetilo. Průzkumné lodě byly přestavěny pro nouzovou dopravu a v kontejnerových modulech se vytvářelo příhodné prostředí pro snůšku. Do zbývajících kontejnerů dávali trvanlivé potraviny, osivo a vodu.

„Ti naši pomoc nepotřebují," konstatoval Perry Rhodan. „Letíme za našimi."

Přípravy

V domě Tebb Celestainové vládl čilý ruch. Lurr Su-Celestainová podle Tebbiných příkazů stěhovala. Rhodan s Bullem přišli ve chvíli, kdy byl zmatek zřejmě největší.

„Vlastní rodina se má přestěhovat úplně dolů, tady musíme tedy zařídit odpovídající obytné prostory a umístit Surtovo vivárium," informovala je Lurr. „Obývací prostory, zásobárny, přípravný, všechno dolů. Tím bude celý dům vzhůru nohama - to, co bylo nahoře, bude dole, a to, co bylo úplně dole, zase nahoře. A všechno uspořádat podle důležitosti."

„Já myslel, že Tebb chce odletět co nejdříve," divil se Rhodan.

„To ano, ale přesto to tak chce."

„To nechápu..."

„Když budeme dole, můžeme rychleji vyrazit. Tahle činnost navíc zaměstná Surta a děti a nepřijdou na hloupé myšlenky..." Lurr vystrčila hlavu a rozesmála se.

Bull se pousmál. „Můžeme nějak pomoci?"

„Každá ruka se hodí." Lurr sevřela ústa, jako by souhlasila až příliš rychle, a ze svého bezmála dvou a půl metru se na ty „maličkaté" cizince zkoumavě podívala. „Máte jen dvě ruce a navíc jste tak trošku slabí..."

„S antigravy uděláme spoustu práce," usmál se Rhodan.

„V tom případě ano." Stáhla spodní rohovitý ret do úsměvu, ale zuby nevycenila.

„Kde jsou naši?"

„Ještě nahoře."

„Skočíme si za nimi a pak přijdeme."

První, co Bully spatřil, byl Normanův chobot, který se vzrušeně komíhal sem a tam. Ten zmatek byl na slona příliš, a tak se uchýlil ke své paní.

„Ještě že jdete!" zařval Poulton Kreuj. Pobíhal před panoramatickým oknem jako tygr v kleci. „Je na čase! Honem ať jsme pryč."

„A jak by sis to představoval?" otázal se ironicky Bull.

„No přece s jednou z těch raket..."

„Které Tebb už nepatří."

Ertrusan pokrčil rozložitými rameny. „A koho to zajímá?" pronesl lhostejně. „Slíbili nám odlet, nebo ne?"

Zatvářil se překvapeně, když před něj náhle předstoupila Ska Kijathe. Plet' už neměla bronzovou, ale bílou. Pozemšťanka z Tibetu se poprvé přestala ovládat.

„Mně se prostě nechce věřit tomu, co jsi právě řekl," osopila se na pilota. Její lahodný hlas hezesílil, ale dostal děsivě tvrdý tón. „Přes devadesát procent tohoto vlídného národa je pravděpodobně odsouzeno k smrti, protože nemají dost dopravních prostředků, a ty chceš loď sám pro sebe?"

„Přesně tak," přisvědčil Ertrusan, ale přece jen už poněkud nejistě.

Takovou Ska neznal. Zatím se s ním nikdy nestřetla ani ho nekritizovala. Dokonce k ní cítil něco jako úctu, skoro jako k Rhodanovi.

Treul a Gorif vyletěli vedle Ska asi do výše jeho očí, ale udržovali dostatečný odstup. I ti mírní Swoonové ho svým náhlým hněvem překvapili.

„Ska má naprosto pravdu," dal Treul zesilovačem hlasu najevo rozhořčení. „Vidíš jen sebe, ostatní tě nezajímají."

„A to je tak zlé?" snažil se bránit, „Když si nedám na sebe pozor já, kdo tedy? Tebb Celestainová? Myslíš, že bych se dožil takového věku, kdybych se spoléhal jenom na druhé?"

„Kdyby všichni uvažovali jako ty, byl bys teď mrtvý!" vykřikla Gorif. „Nikdo z nás by ti nedal vzduch ze svého!"

„A všechno má své meze," pokračoval vzrušeně Treul. „Jasně, vůle k přežití je důležitá, ale neospravedlňuje všechno. Musíš myslet i na alternativy, které jsou prospěšné všem!"

„A jaké tedy máme alternativy?" vrčel Kreyn. „Málo lodí a se stoprocentní jistotou žádnou možnost odletu. Můžu ti připomenout, že plníme důležitý úkol pro Thoregon? Že je s námi momentálně nejdůležitější osoba Mléčné dráhy, šestý posel Thoregonu, kterého musíme za všech okolností chránit a podporovat?"

Uvědomil si, že zašel příliš daleko, a unikl do argumentů o povinnostech a odpovědnosti, které ty ostatní zaženou do defenzívy. Možná si to skutečně i myslel, to Bully nedokázal posoudit.

„Těší mě, že na mě tolik myslíš," ozval se klidně Rhodan. „A tím si беру slovo."

Všichni se k němu otočili. Když na sebe upoutal pozornost, vykročil zvolna k Ertrusanovi. Nesmrtelný byl více než o dvě hlavy menší a mnohem štíhlejší než Kreyn, ale nebylo pochyb o tom, kdo je pánem situace a kdo má poslední slovo.

„Poultone, tvé motivy by se daly při jisté snaze uznat za počestné, ale způsob, jakým je prosazuješ, je od základu špatný," pokračoval. „Tvé typicky lidské uvažování omlouvám jedině tím, že takové situace vedou zpravidla k panickému chování. Každý se snaží zachránit si kůži na úkor druhých."

„S tím jsme počítali," vzal si slovo Bull. „Promítli jsme naše myšlení na Sečeny a zažili překvapení. Na rozdíl od nás vůbec nepanikařej ani se nepokoušej dostat se co nejrychleji na palubu nějaký lodi. Naprosto jasně vědí, že jen pár vyvolených bude moci odletět včas a dělat všechno pro to, aby jim to umožnili - aby zachránili aspoň malou část své civilizace a mohli začít jinde znovu."

Perry Rhodan přikývl.

„A proto v žádném případě nepřipustím jakékoli nemorální chování jen proto, abychom si zachránili život," zdůraznil. „To znamená, že se nezmocníme žádné lodi ani se do ní nevkrademe pomocí deflektorů. Musíme najít nějakou jinou cestu, jak se odtud dostat. A najdeme ji. Čas na to ještě máme. Přes tři dny. Zatím budeme přemýšlet a pomáhat Sečenům při evakuaci. Je mi jasné, že vás pomyslení na smrt příliš netěší. Mě rovněž ne. Ale vezměte si příklad ze Sečenů. Rozuměli jsme si?"

* * *

Ticho

Lidští členové posádky KAURRANGU se zatvářili rozpačitě, Swoonové lehce zežloutli. Tak jasně si situaci zřejmě neuvědomovali.

Když se Kalkata-Sever náhle ocitla na nonžském Kenteullenském kole, byli všichni náhle vytrženi ze své běžného života. A když Perry Rhodan sháněl posádku, vrhli se po hlavě do dobrodružství a neuvažovali o důsledcích. Ani Mondra Diamondová, která se už zúčastnila řady nebezpečných misí, ještě nezažila akci takového rozsahu — a k tomu ještě tak daleko od Mléčné dráhy.

Když po výbuchu KAURRANGU pluli bezmocně kosmem, strach z věčné nicoty jim bránil myslet. Čirý strach ze smrti byl stále ještě cosi nehmatatelného.

Ještě než jim došel vzduch, přátelsky je přijaly Sečenky. Měli pocit, že vše se obrátilo k lepšímu. Normálka, namlouvali si někteří. Zkrátka vypočitatelné dobrodružství, ze kterého jde po libosti vystoupit. Tohle si mohli namlouvat, dokud jim KAURRANG poskytoval ochranu a umožňoval únik.

A nyní? Chyba lávky. Perry Rhodan několika málo slovy ozřejmil, že zánik nehrozí jen Sečenům, ale i jim. Zadní vrátka zaklapla, teď seděli v pasti. Byli do slova a do písmene na potápějící se lodi.

A náhle velice dobře chápali Kreynova slova. Ertrusan se trochu chvěl, ale mlčel.

Bulla by zajímalo, jak dlouho se Kreyn ještě dokáže ovládat. V posledních dnech se choval skoro vzorně, ani s Mondrou si nevjel do vlasů. Jenže zas tak dlouho se ovládat

nedokáže. Brzy se opět promění v násilnického, frustrovaného Ertrusana.

„Navrhuji, abychom teď šli píchnout Lurr, třebaže mi tyhle změny v domě nepřípadaj nejrozumnější," řekl, aby druhy vytrhl z chmurných myšlenek. „Možná maj Sečení pravdu, když doufaj, že se kotletřesení omezí jen na pětidimenzionální otřesy. Pak je každopádně důležité se na to zařídit. Přijdeme aspoň na jiný myšlenky a třeba nás něco napadne. Navíc jsme to hostitelům dlužni."

Bull opustil s Rhodanem místnost a ostatní je následovali. Předposlední odcházela Mondra a za ní Ertrusan.

* * *

Reginald Bull jejich strach vysloveně cítil. Nikdo to nechtěl dát před ostatními najevo a tak předstírali uvolněnost. Ale tyhle masky uměl Bull prohlédnout. Ani Ska už nebyla tak neproniknutelná jako jindy. Všem to dalo zabrat - nejdřív KAURRANG, potom volný kosmos.

Nejhůř na tom byl Tautmo Aagenfelt. Obličej měl samou rudou skvrnu a silně se potil.

„A co kdybychom jednali s někým jiným?" nadhodil.

„To by bylo ještě bezvýhodnější," zavrhl jeho nápad Rhodan. „Ostatní nás neznají. Proč by je zajímalo, co se s námi stane?"

„Já vím. Situace je zoufalá," řekl fyzik. „Jenom bych se chtěl něčeho chytit, mít nějakou naději..." Chvatně se vzdálil a pomáhal jedné Sečence s viváriem s vyhřívaným písečným lůžkem.

Celé odpoledne stěhovali. Reginald Bull měl stále silnější pocit, že to vše slouží jen k tomu, aby Sečení příliš nepřemýšleli a měli aspoň něco na práci. Všiml si totiž, že ti velcí ještěři se občas zastavili u okna a zkoumavě hleděli na oblohu.

Na ní se však nic nedělo. Byla modrá a bez mráčku a slunce pátilo. Na poušti se nic nehýbalo.

První den, pomyslel si Bull. Všechno je tak klidný... je to jako klid před bouří.

Uvědomil se, že dostává nedobří pocit, který by si ve svém věku a postavení už vlastně neměl dovolit. Když vzhlédl všiml si Luřina pohledu. Pozorovala ho. Jak dlouho? Co si o něm myslela?

Krátce na ni kývl, znovu se dal do nesmyslného stěhování nábytku a veškeré myšlenky vypnul.

K večeru bylo hotovo. Tebbini hosté dokonce dostali k dispozici nevyužitou část přízemí. Postupně se vracel zbytek rodiny a zaměstnanci. Až na Tebb.

Reginald Bull si všiml, že chybí Mondra. Vydal se ji hledat. Když ji nenašel v domě, vyšel přes terasu ven.

Tebb Celestainová si pro svůj dům snad nemohla vybrat lepší místo - bylo z něj blízko na astroport i do divočiny. Dům stál na okraji města, ale měl dobré spojení s centrem. O dva domy dál se už táhla poušť.

Že já na něco takovýho vůbec ještě myslím, pomyslel si Bull ironicky. Vždyť už to nemá smysl...

Západ slunce na Quarantimu byl přesto úžasný - celá obloha se oddávala orgiím červené, zlaté, oranžové a modré. Po obloze plulo pár mráčků, odrážely barvy, zdálo se, že tančí a spojují se, oddělují a tkají až k obzoru jemné sítě.

Teplota už byla snesitelná a vál mírný, osvěžující vánek. Bull se zhluboka nadechl suchého vzduchu.

Terén se lehce svažoval, neboť dům stál na náhorní plošině. Až k obzoru se táhly mnohdy třísetmetrové duny a mezi nimi malé oázy.

Chtěl si ten západ slunce vychutnat, jeden z posledních na Quarantimu. Možná

poslední svého života.

Poblíž domu zřídili menší oázu pro potřeby rodiny, jejích přátel a bezprostředních sousedů. Odtamtud zaslechl důvěrně známé troubení a už věděl, kde hledat.

Norman se sprchoval. Malý slon rozkoší plácal ušima, prskal a snažil se chobotem přehodit si přes záda prach, což ho nutilo ke kýčání. Potom vběhl do jezírka, stříkal kolem sebe, celý se ponořil, až byl naprosto čistý - a hned nato se zase válel v písku.

O katastrofě, která se hodinu od hodiny blížila, nevěděl. A Bull si na chvíli přál, aby byl rovněž ještě dítě, které si nedělá s ničím starosti. Mondra zadumaně seděla na břehu. Zvedla hlavu, teprve když na ni dopadl jeho stín.

„Bráníš mi ve výhledu," poznamenala chladně.

„Chtěl jsem jen, aby sis mě všimla a nelekla se."

Přikývla a ukázala vedle sebe. Pochopil to jako vybídku, aby přisedl.

Chvilí mlčela. Možná čekala, že začne on.

„Mám se do té školky vrátit?" zeptala se pak.

„Myslíš si, že potřebuje vychovatele?" opáčil Bull.

„Aspoň se tak často chováš."

„To je možný. Protože jsem si vás vybral, cítím za vás odpovědnost. A nerad bych se v poklidu díval, jak se vzájemně pobíjíte."

Mondra pokrčila rameny a hodila na Normana hrstku písku. Slon jen zafrkal a odběhl pár metrů stranou. Tam se zastavil, pohupoval chobotem a zřejmě čekal, že si s ním někdo bude hrát.

„Ono je těžké udržet v pohodě tak pestrou směsici," řekla Mondra. „Jsem jediná, kdo má výcvik na takové akce."

„Myslíš, že se chováš správně?" zeptal se mírně.

„To ne," uznala. „Zřejmě i kvůli tomu jsem to nikam nedotáhla."

Přitáhla si nohy, obepjala je rukama a na ně si položila bradu. Po chvíli zabořila obličej do ohbí loktu.

Všiml si, že se chvěje, vzal ji kolem ramen a jemně ji k sobě přivinul. Neutěšovalo ho, že někdo je na tom podobně jako on. Naopak by měl rád vedle sebe někoho, kdo by v něm posiloval odvalu. Perry byl vždycky nepolepšitelný optimista, ale i ten teď seděl v domě a zarytě mlčel.

„Bully, jati mám takový strach," vzlykla Mondra. „Do podobné situace jsem se ještě v životě nedostala... Myslím do tak bezvýchodné..."

„Když jsme opouštěli KAURRANG nebylo to o moc lepší," připomněl jí.

„To ne, to bylo úplně jiné. To mi ani pořádně nedošlo, proběhlo to tak rychle a měla jsem navzdory všemu pocit, že všechno dobře dopadne. Starala jsem se spíš o Normana a myslela hlavně na to, abych se co nejrychleji někam dostala. Na strach jsem neměla čas."

„Ale teď je to přece podobné. Máme jen určitou lhůtu a bude po všem."

Zvedla hlavu a odhrnula si černé vlasy.

Ona je fakt hezká, mihlo se mu hlavou.

„Nechápeš," zašeptala. „Víš, když dochází vzduch, tak pomalu usínáš... vůbec nic necítíš. Proste odejdeš do nirvány, jak říká Ska. Ale tady... Jen se podívej na ten úžasný svět. Našli jsme málem ráj, a to všechno bude zničeno. Bylo to tak prima, být tady. Chtěla jsem a dokonce nabídnout Kreynovi mír. A teď? Pořád myslím na to, co se stane za čtyři dny. Shoříme? Utluče nás to? Budeme pomalu chcípat a mít před očima všechny ty hrůzy a v sobě veškeré bolesti světa?"

„To nevím, Mondro."

„Ty se toho nebojíš?"

Usmál se. „A jak! A pokaždý znovu. To nikdy nepřestane. Ale dá se s tím naučit žít." *Anebo to aspoň předstírat*, dodal v duchu. „Můžeš si natrénovat, že ztratíš sebevládu, teprve

až k tomu dojde. Do té doby musíš prostě takové myšlenky potlačovat a snažit se najít východisko."

Pokusila se o úsměv. „Myslíš, že až budu mít na hřbetě tolik let co ty, že mi to půjde?"

„To si piš!" prohlásil a úsměv opětoval.

Mondra si vzdychla. „Pak mě možná přece jen povýší." Znovu se zachvěla a přitulila se k němu. „Dík, že jsi tady, Bully. Je prima, když tě někdo takhle drží... Takhle mě držel táta, když mi bylo smutno nebo když jsem se něčeho bála."

Bull se musel v duchu pousmát. Takže tu sedí při tom nejnádhernějším západu slunce před apokalypsou, objímá nádhernou mladou ženu - a vzbuzuje v ní pocit bezpečí otcovského náručí.

Tak daleko jsem to teda dotáh, pomyslel si.

„Strach může být i náš spojenec, Mondro," utěšoval ji dál. „Dává rozumu křídla a nutí nás vykonávat ty nejneuvěřitelnější věci."

„To ale nemění nic na tom, že mám sto chutí rvát hrůzou, panikařit a utíkat do pouště. Stydím se za to, ale nic s tím nenadělám, Bully. Hele, když ti slíbím, že se budu chovat správně, že to Perryrm neřekneš?"

„Nevím, proč bych mu to měl říkat. Ale měli bychom se vrátit, už se jistě diví, kde jsme."

Stáhl ruku a vstal. Mondra si rychle setřela poslední zrádné slzy a energicky zavolala na Normana. Slon byl celý od bahna a zdálo se, že potrvá hodiny, než se očistí.

Když se Bull otočil, slyšel v dáli temné dunění. Na chvíli měl pocit, jako by se země lehce zachvěla. Norman polekaně zatroubil.

Mondra zbledla. „Takhle začíná kotletřesení?"

„To mohlo způsobit ledacos," řekl. „Na Zemi by ses nad tím ani nepozastavila."

„Ale Norman na to reagoval," namítla a přidala do kroku.

* * *

Tebb Celestainová dorazila jen pár minut před Bullem a požádala hosty, aby za ní rychle přišli. V provizorně zařízeném bytě se současně sešli i nejdůležitější členové domácnosti.

„Je mi líto, že je všechno tak nakvap, ale temno už je nedaleko," omluvila se a hned pokračovala: „Dneska odpoledne se sešla Jednací stolice. Daly jsme dohromady společný nouzový program - a hned ho rozjely. Zatímco teď s vámi mluvím, vysílá se ten program na všech kanálech po celé soustavě. Bohužel jsme neplánovaly včas, protože... mnoho toho zkrátka udělat nemůžeme."

„To víme všichni, Tebb," řekla Barr. „Víme něco nového o JISKŘE?"

„Ne. A to by mohlo být dobré znamení," odpověděla Tebb. „Vycházíme i nadále z toho, že přítomnost JISKRY by pro nás mohla znamenat pouze seizmické zjetí, protože jinak by se Eismer Stürmengord už dávno uchýlil do bezpečí."

„To ale může udělat až poslední den," namítla Lurr.

„Ne, právě to nepředpokládám," oponovala Tebb. „Chce tady ještě něco udělat, až začne kotletřesení. Jaký důvod by pak měla jeho přítomnost?"

„Dobrá, předpokládejme tedy seizmické zjetí," ozvala se Lokk. „Můžeme se na to připravit?"

„Ano, sestro. Náš dům je už příslušně upraven a ostatní domy budou zkrátka taky. U nájemných domů pro singly už nic dělat nemůžeme, protože to nejsou priority. Kdo bydlí nahoře a nepřestěhuje se do nouzového příbytku, měl smůlu. Dům Celestainů však může pětidimenzionálním otřesům směle čelit."

Tebb se vzpřímila, aby ji všichni lépe viděli a slyšeli. Záleželo jí na tom, aby i ostatní

byli stejně optimističtí jako ona.

I návštěvníci z Mléčné dráhy nyní chápali, proč dům vede ona a proč je tak úspěšná. Vyzařovala velkou energii a důstojnost. Přispíval k tomu i její vzprímený postoj, pohyby hlavou a gestikulace hrudními pažemi. Vysloveně bylo cítit, že ví, co chce, a že si je přitom vědoma své odpovědnosti.

„Dobře víte, že i když mám lodí hodně, nemohu nechat letět všechny," pokračovala. „Stanovily jsme některé priority - musely jsme. Ale ti, kteří zde budou muset zůstat, to mohou tady dole jakžtakž přestát. V následujících dvou dnech se stane toto: veškerá technická zařízení se postupně odpojí, a to včetně elektráren a automatických továren. Jedině tak se dá zabránit ničivým výbuchům. Během seizmického zjetí bude podle našich současných znalostí jen málo možností k výrobě proudu, pokud vůbec. Vypnou se všechny antigravitační výtahy. Všechny automatické i neautomatické dveře se otevrou a budou aretovány. Šachty pro nouzové příbytky se už budují, můžeme k tomu využít systém kanálů. A kdyby se přístupy zavalily, jsou tu ještě východy v poušti."

„A co temperování písku ve viváriích?" zeptala se jedna zaměstnankyně.

„Od toho jsou solární baterie," odpověděla Tebb. „Doufáme, že nám slunce bude dávat dostatek tepla a tím i energie - jinak bychom nepřežili. Továrny na potraviny budou samozřejmě odpojeny jako poslední. Veškeré zásoby pro Quarantimo se uloží v podzemí centra a odtamtud se budou přidělovat. Rovněž se naplní podzemní nádrže, protože nevíme, co se stane s prameny v krajině."

„Voda je naše nejmenší starost," soudila Lokk. „Ale jsem přesvědčená, že pro ty, co zůstanou, je do chvíle otřesů uděláno vše. A co lodě?"

„Zachytili jsme v systému všechny, nejpozději do zítřka do odpoledne budou vybaveny. Pozitíří ráno začne evakuace, do té doby se rovněž ukončí výběr, kdo poletí."

Tebb si upravila šál. Velké, fialově se lesknoucí oči jí na okamžik jako mléčný závoj překryla mžurka.

Reginald Bull zaregistroval neklidné šoupání. Znamenalo to tedy hluboké vnitřní pohnutí a rozhodně ne optimistické. Co jinak taky?

Srdce se mu náhle prudce rozbušilo, dokud nezasáhl aktivátor v rameni. *Co to s tebou je!?* pomyslel si. Přece dobře věděl, že pro ně místo nebude. Podíval se na Perryho a jejich pohledy se setkaly.

Znovu zaměřil pozornost na Tebb Celestainovou. Mžurka se zase stáhla.

„Nyní mám smutnou povinnost vám sdělit, kdo zůstává," řekla zvolna.

* * *

Oběti

Napětí v místnosti Bulla přímo bolelo. Sledoval, jak se druhové pomalu přestávají ovládat.

Tautmo Aagenfelt upíral pohled do podlahy, nedokázal však zakrýt třas rukou, visely mu podél těla, jako by mu nepatřily.

U Mondry Diamondové, do které byl fyzik zamilovaný až po uši, se neklid projevoval tím, že jí ruce putovaly obličejem. Tu se potáhla za lalůček, tu si přejela ukazovákem po nose, pak si zase zamyšleně sáhla na ret a hned si upravovali vlasy.

Malý slon Norman se vysloveně scvrkl a dětskýma očima čučel na paničku, která byla zaměstnána sama sebou. Byl zticha, ale ustavičně se o ni otíral hřbetem.

Poulton Kreyn se k Bullovu překvapení ovládal docela slušně. Obrovský Ertrusan nechtěl, aby viděli, že rukama provádí neklidná gesta, a proto si je radši skryl mezi svalnatá stehna.

Swoonové se chovali naoko zdrženlivě. Ska Kijathe vyzařovala svůj obvyklý klid a

Perry Rhodan si jednou přejel po jizvičce na nose.

A jak asi vypadám já? napadlo Bulla.

Galaktici vlastně nervózní být nemuseli, věděli přece, že nepoletí, když Tebb s sebou nevezme ani celý dům. Ale i tak to čekání zrychlovalo bušení srdce. Jiskřička naděje stále žije, dokud nepadne ortel smrti...

„Všechny mé sestry z líhně v soustavě Quar se nalodí s dětmi prvního řádu," začala Tebb. „Totéž platí pro všechny mé potomky prvního řádu, ať se nacházejí kdekoli. Výzva těm, kdo nejsou v Quarantimu, už byla odeslána. Moje flotila je prakticky přestrojena a většina lodí se dislokuje na příslušných planetách. Děti druhého řádu mohou na palubu rovněž. S nimi i všechny snůšky a všichni mužští potomci mých rodičů a mých sester z líhně, které ještě nemají pevný vztah."

„To je zhruba patnáct," namítla Jenn.

„Co jsou děti druhého řádu?" zeptal se Bull šepem Lurr, která seděla vedle něj.

„Děti dětí," zašeptala.

„To je všechno," skončila Tebb. „Zbylá místa obsadí jiné rodiny ve stejném pořadí. Kdyby přece jen zbylo nějaké volné místo, rozhodne los."

Mžurka se jí na několik mžiků opět zatáhla, a nejen jí. Na krátkou chvíli zavládlo bolestivé ticho. Ty, které směly odletět, se nemohly radovat, protože jiné byly obětovány.

„Barr," obrátila se Tebb na svou dceru, „jsi mé nejstarší dítě. Ty první ses vylíhla, a proto jsi pro mě byla vždycky něco zvláštního - stejně jako já pro svou matku. Jsi silná a chytrá. Dávám ti tedy úkol, abys našla pro naši rodinu nové místo a založila dům. Když nenajdeš vhodného muže, vezmi si jednoho z mých bratrů. Svěřuji ti i své nejmenší děti, které budou brzy svlékat kůži. Vroucně doufám, že útek přežijí... protože je mezi nimi nejméně jeden mužský potomek. Surt si je naprosto jistý. Takto bude můj dům dál existovat..."

„Co to povídáš, Tebb?" vydechla zděšeně Barr. „To je přece tvůj úkol."

„Ach, zapoměla jsem...", pokračovala Tebb, jako by ji neslyšela. „Samozřejmě převezmeš i předsednictví Jednací stolice. Existovat bude i tam, kam odletíte, aby Sečenům zajistila spořádaný život."

„Matko!"

Tebb jí pohlédla do očí. „Je mi líto," řekla tiše, „ale já s vámi neletím."

Všichni pozorně.

„To přece nemyslíš vážně!" zakoktala Barr. Prudce zamrkala a jazyk jí několikrát vyšlehl mezi rty. „Ale právě tvoje místo..."

„Ty bys přece měla!" vykřikla jiná. „Nemůžeš!" přidala se další.

„Lituji," opakovala Tebb hlasitěji a udělala pořádek. „Přemýšlela jsem o tom celý den a byla jsem předtím u Surta. On letět nemůže, rozumíte? Stejně jako můj otec. Už nemohou přemístit teritorium na naprosto cizí místo, to by je zabilo. Hrál si na hrdinu a namlouval mi, že poletí se mnou. Ale znám ho příliš dobře, vím, že to nedokáže. A já ho nechci a nemůžu opustit. Život bez něj si nedokážu představit."

Čím déle mluvila, tím měla hlas klidnější a jistější.

„Takže jsme se rozhodli, ne, já rozhodla, že zůstanu. Pochop to, prosím, Barr. Jsi mladá, máš život před sebou. Řada tvých sester se už přidala k nějaké rodině a mají děti. Ty však povedeš rodinu Celestainů. S mým mužským potomkem, kterého čekáme, a s ostatními máš všechno pro dobrý počátek. Já už ztratila vše, nechci ztratit ještě Surta."

Barr svěsila hlavu. „S tím jsem nepočítala," řekla otřeseně. „A nepřesvědčí tě nic?"

„Ne. Pro mě je důležité, aby mí maličci v pořádku přestáli svlékání kůže a aby ses o ně dobře postarala. V nejhorším případě máme před sebou dvacet let seizmického zajetí. Surt a já to přečkáme. A pak, pak se možná zase všichni uvidíme. Ostatně...", usmála se, „Zřejmě nás budete muset navštívit vy, protože my nebudeme mít čím..."

Podnikatelka se podívala k oknům. „Už je pozdě, musíte jít. Na zítra má každý svůj

úkol - anebo se musí postarat o svůj budoucí příbytek."

Sečení se rychle rozešli, aby se včas dostali do svých písečných loží.

Perry Rhodan a jeho druzi zůstali. Tebbino rozhodnutí ještě pořádně nestrávili.

„Ani my bychom tě nepřesvědčili?" zeptal se Rhodan.

„Vy nejméně ze všech," odpověděla Tebb. „Věřte mi, že tohle poslední rozhodnutí bylo pro mě snadné. Během letu bych měla příliš strach o Surta a mladé a špatně bych snášela, i kdybych přišla jen o jediné. Takhle Surt určitě zůstane naživu, Barr se postará o malé a já se nebudu muset strachovat. Po tom strašném neštěstí zůstalo ve mně stejně prázdné. Možná by to pro mě bylo mnohem těžší, kdybych nedávno nepřišla o podnik."

„Kobb se jistě bude přít s tvou dcerou o předsednictví," hádal Bull.

„Nedokáže se prosadit. K tomu je třeba víc než profesionální úspěch, a Kobb myslí jen na sebe. Ostatní nepřipustí, aby o osudech Sečení rozhodovala ona. Není ostatně jediná, kdo má raketu." Tebb se poškrábala na ramenou. „Teď se však musím bohužel omluvit, přátelé, ztuhlost mi už leze do všech kloubů a je mi zima. Doufám, že jste si našli aspoň relativně dobré místo. Zítřka na shledanou."

* * *

Tebb spěchala k Surtovu viváriu. Nehodlala použít své vivárium, připadalo jí toho dne příliš studené. Chtěla cítit něčí blízkost a najít útěchu.

Jako hlava rodiny musela předstírat sílu a sebevědomí - i před Surtem. Sečení měli velkou osobní disciplínu, ale kdyby selhaly jejich vzory, mohlo by dojít ke katastrofě - ještě před kotletřesením. Všem sehrála sebedůvěru, ale teď sama potřebovala pomoc.

Vivárium bylo zařízení jako první, a tím i jediné útulné místo v celém domě. Jakmile ostatní odletí a dům se vyprázdní, chtěla se Surtem a s těmi, kteří nebudou mít kam jít, přestěhovat do krytu v oáze. Byl přímo spojený s kanálovým systémem a sloužil jako zásobárna vody, dokonce měl naplň hotový východ do pouště. Hned zítřka do něj dá přesunout generátory, zásoby a všechno, co bude třeba.

Surt se už pohodlně stočil do klubíčka, ale ještě nespál. Zvedl hlavu a udiveně se na ni podíval. „Ty jsi tady? Vždyť je už skoro noc!"

„Právě proto," odpověděla mazlivě.

Lehla si těsně k němu, písek byl příjemně vyhřátý a příjemně voněl mužským pachem.

„Tebb, vážně si myslíš, že bychom měli zůstat?" zeptal se už v polospánku.

„Vždyť jsem ti to říkala. Můžeš si rozšířit teritorium do pouště a lovit, až nebudu mít co jíst." To mu nelichotilo, byl skutečně silný a rychlý. S ním hlady neumře.

Možná se budou muset postarat i o hosty z cizí galaxie, na které nezbylo místo.

Ani se nebála, že by je mohlo napadnout vkrást se na některou z lodí. Byl to jen takový pocit, ale Perry Rhodan v ní vzbuzoval důvěru. Nevěřila, že by něco takového dovolil.

Tím přestala o cizincích uvažovat, nyní byly na řadě mnohem důležitější věci. Uvnitř se cítila chladná a jakoby ochromená, prostě dokázala uvěřit, že by za tři dny mělo být po všem.

Po všechna ta staletí nikdo na nějaké kotletřesení nepomyslel. Sečení se o něm dozvídali při vzdělávání před prvním svlékáním kůže, jinak se o něm nemluvilo.

Tebb Celestainová vyrůstala jako všichni Sečení a život si dobře naplánovala. Náhlý finanční krach na ni sice těžce dolehl, ale než se s tím stačila vypořádat, přišlo něco mnohem horšího.

Najednou vypadalo všechno tak bezvýznamně, veškeré plány a přání, i železná vůle, že se opět postaví na nohy.

Promarnila život? Měla vůbec čas udělat všechno, o čem snila? Nechala se pohltit prací a úsilím po zisku?

Všechno bylo nyní pryč... Ale jak tomu uvěřit? Nikde jediný náznak a Eismar Störmengord hovořil naprosto jasně. Čtyři dny!

Okamžitě rozběhli nouzový program a začali s evakuací - ale stejně tomu nikdo tak zcela nevěřil. Proč by kotletřesení mělo postihnout zrovna je a právě teď?

Má strach? Nevěděla! Chvíli si myslela, že ano. Všechno se v ní chvělo a měla neodolatelnou potřebu spustit se jako muž na všechny čtyři, o překot uhánět do pouště a zahrabat se do písku.

Proč já? tázala se. Nechtěla zemřít, chtěla žít, mít se Surtem syny, vybudovat ten největší klan... a mít jednou čas sama pro sebe bez té mučivé odpovědnosti. Chtěla...

...a najednou bylo všechno pryč, vrátil se chlad, stav otupění, nevíry, nepochopení.

Chtěla vstát a pracovat, zakládat další kryty, plnit zásobárny, dělat všechno možné, ale tělo selhalo. Tak daleko Sečeni ve svém vývoji ještě nedospěli, aby žili i v noci. Zvláštní ale bylo, že v umělém prostředí kosmické lodě, se dokázali postupně asimilovat, třebaže v kosmu byla pořád noc. Jak to bylo možné, na to ještě nikdo nepřišel, ale jakmile opustili svůj svět, skutečně dokázali změnit životní rytmus. Určitá stimulující směs bylin, která se přidávala do vzduchu, usnadňovala asimilaci.

Sečeni o tom už dávno nepřemýšleli a nedivili se tomu. Tebb o tom nyní přemýšlela, jen aby nemusela myslet na to, že se sama připravila o záchranu.

Rozhodla se správně?

Děti mi budou chybět, myslela si smutně. Ale jistě je lepší, když odletí. Doufám, že můj syn bude stejně silný jako já... Určitě bude...

Den 2

Marné prosby

Jakmile se ráno probudila, všechny ty myšlenky a obavy se rázem vrátily. Sečeni prakticky nesnili, takže spánek měli klidný. Tebb byla tedy navzdory všem obavám a pochybám odpočatá.

Odpočinek byl však jen fyzický, duševně se cítila i nadále studená a prázdná. Skoro mechanicky se pustila do ranní hygieny, ale v duchu byla stále u evakuace a přemýšlela, zda se rozhodla správně.

„Mohu s tebou mluvit?“ Tautmo Aagenfelt si vyčíhal okamžik, kdy s ní byl sám.

„Ovšem. Můžu pro tebe něco udělat?“

„Vím, že teď máš spoustu práce a nerad bych zneužíval tvého pohostinství,“ nasazoval hyperfyzik k prosbě. „Přesto bych se tě rád zeptal, jestli by pro nás skutečně nebyla nějaká možnost úniku...“

„Ale vždyť jsem o tom mluvila už s Perrym Rhodanem! On vám to neřekl?“

„Ale ano, a právě proto jsem tady. Myslím si, že přece nezabereme zas tolik místa a ty jsi předsedkyně Jednací stolice. Tvé slovo má větší váhu než slovo všech dohromady. Když rozhodneš, nemůžou proti tomu nic, ne?“

Tebb se na chvíli zamyslela. Tohle byla zajímavá otázka. Takhle si ji zatím nepostavila.

„Ne,“ odpověděla. „To určitě ne. Ale proč bych to dělala?“

„No, protože... protože tady jde o mnohem víc, než ti zřejmě můžu vysvětlit!“ vykřikl Aagenfelt zoufale. „Když všichni zahyneme anebo budeme zdrženi třeba jen na dvacet let, dojde ke katastrofě! Všechno to souvisí s koalici Thoregon a s tím, že Perry Rhodan je jejím šestým poslem. Na našem úspěchu závisí osud mnoha galaxií!“

Tebb pozorně naslouchala. „Chápu,“ řekla pak pomalu. „Ale obávám se, že na tom nic nezměním. I to sebemenší místo je pro přežití mého národa rozhodující. Jinak by vymřel.“

„Ale když selžeme my, tím spíš tvůj národ zanikne!“

„Proč myslíš? Nechce se mi věřit, že by na vás závisel osud celých galaxií, vždyť je vás jen pár," odbyla ho. „Mluvíš o nějaké koalici. Dala jsem si od Perryho Rhodana to slovo vysvětlit. Znamená to, že v tomhle podniku Thoregonu nejste sami, ale i další, stejně mocné národy."

„Ty tomu prostě nerozumíš, ono to..."

„Čemu bych tady nerozuměla? Když to nevyjde vám, ostatní zváží jinou cestu. Není přece možné, že by byla možná pouze jediná cesta." Hovořila s ním jako s tvrdohlavým dítětem. „Thoregon a jeho cíle sice neznám, ale měli byste radši důvěřovat svým obchodním partnerům a nebrat si na bedra osud celého vesmíru."

„Můžeš si z toho dělat legraci, ale ono je to vážné," pokoušel se Tautmo znovu.

„Myslíš? A co když ten váš úkol není zas tak důležitý, jak se vám snaží namluvit? Ale i kdyby. Určitě existuje pro případ neúspěchu nějaká pojistka. Každý rozumný podnikatel musí počítat s rizikem. Vždycky jsou nějaké překážky, o kterých se předem nevědělo. V takovém případě se musí sáhnout po alternativách, které se zvážily již předem."

„Tohle... to...", Tautmo lapal po dechu.

„Podle mě je to zcela logické, Tautmo. Tak pokročilý národ jako vy musí přece toto jednoduché pravidlo znát, jinak by se nikdy nedostal tak daleko." Lehce se sklonila a položila mu hrudní ruku na rameno. „Váš problém chápu a velice ráda bych vám pomohla, už jsem to Perrymu jasně řekla. Ale teď jde o přežití mého národa, tohle je skutečně akutní nebezpečí, kterému musíme čelit ihned. Proto vám nemůžu vyhovět."

Pozemšťan se ještě zcela nevzdal. „Nesmíš však při tom zapomínat na budoucnost, Tebb."

„To se přece ukáže, nemyslíš? Možná bys měl víc důvěřovat svým lidem. Perry mi říkal, že je nesmrtelný a žije prý už několik tisíc let. Nemyslíš si, že by vám jeho zkušenost mohla pomoci?"

Na to už Tautmo neměl co říct a vzdal to.

Tebb Celestainová si pomyslela, že tohle je další důkaz toho, jak jsou ti návštěvníci jiní. *Já je vážně nikdy nepochopím...* Kdyby měla čas, ráda by nad tímto zajímavým psychologickým problémem přemýšlela, ale momentálně to nebylo to, co ji pálilo.

* * *

Tebb byla zrovna na odchodu, když za ní přišla Barr. „Musím s tebou mluvit," řekla dcera tak vážně, že Tebb okamžitě zbystřila pozornost.

„Půjdeme ke mně do pracovny, tam budeme mít klid."

V jednom menším pokoji si zařídila pracovnu, aby byla dosažitelná. Kromě videofonu si tam dala i malou vysílačku, která však měla dosah jen k nejbližší planetě.

„Jde o Kobb Taphirtelovou," začala Barr. „Dala jsem pátrat..."

„Pátrat?" podivila se Tebb. „Má to ještě nějaký význam? Proč?"

„Zatím jsem ti to neříkala, ale před dvěma dny jsem náhodou vpadla do rozhovoru těch cizinců a slyšela jsem pár poznámek o nehodě. Zamyslela jsem se nad nimi."

„Oč jde?"

„Domnívají se, že to zas nebylo jen tak."

Tebb se napřímila. „Zbláznila ses? Kdo by chtěl něco takového?"

Když Barr neodpovídala, došlo jí to. „To myslíš jako Kobb? Proč by to dělala? Žádný Sečen by nikdy..."

„Ale s Kobb není zřejmě něco v pořádku, bránila se Barr.

„Vždyť přece sama přišla o dva ze svých nejnovějších a nejdražších raketoplánů. To by si přece sama drala šupiny!"

Barr jí mlčky podala několik papírů.

Tebb se do nich začetla, oči se jí stále více zužovaly a šupiny na krku se jí vztyčily.
„Pokud je to pravda," řekla nakonec, „bude mi Kobb muset něco vysvětlit."

Spojila se videofonem s věží na astroportu a požádala o seznam parkujících raketoplánů a raket. Zároveň se dozvěděla, že práce pokračují dobře a že plán evakuace se určitě dodrží.

„Mezi parkujícími raketami jsou i ty nové DRYTORN-Y-B Kobb Taphirtelové, že?"

„Jen jeden," dostalo se jí odpovědi. „Zkušební lety proběhly skvěle, ale Kobb oznámila, že druhá raketa je už plánovaná pro jinou planetu, takže Quarantimo bude mít k dispozici jen jednu."

„Znamená to, že ta druhá se nevrátila? A kde je?"

„Moment."

Tebb se podívala na Barr. „Moje bývalé rakety byly určeny pro Quarantimo obě! To je proti plánu. Kobb o tom ví, z toho se nevymluví."

„Někdo asi dobře zaplatil za to, aby se odtud dostal," hádala Barr.

„To hned zjistíme a zrušíme to, na to se můžeš spolehnout," zavrčela Tebb.

„Nemůžeme ji najít," hlásila věž.

Tebb se oči zúžily ještě víc a zbarvily se do černa. „Jak prosím?"

„Ano, je to zvláštní. Ale není na žádném astroportu a rovněž není na cestě."

„Myslíš si, že Kobb už uletěla?" zašeptala zděšeně Barr.

„I to se hned dozvíme." Tebb se dala spojit s Kobbinou kanceláří. Její asistentka se ohlásila a řekla, že s Kobb je zaneprázdněna.

„Ale na mě čas určitě má," řekla tvrdě Tebb. „Jedu za ní a vám doporučuji, abyste ji o mé návštěvě informovala."

Nečekala na odpověď a zavěsila.

„Barr, ty mě zastupuj a dohlédni na to, aby všechno klapalo." Na ta slova opustila pracovnu.

* * *

Finty a pravdy

Tebb si připravila plán pro případ, že by Kobb skutečně už uletěla. Ukázalo se však, že konkurentka je přítomna a že o návštěvě ví.

Tebb si musela přiznat, že ji to překvapilo. Ale samozřejmě právě tohle překvapení nesměla dát najevo. Podle toho, co jí předala Barr, přišla hodina pravdy. I když se již blíží konec...

Nešlo jen o princip, o ty mrtvé při údajné nehodě, ale i o budoucnost Tebbina klanu, který měla vést Barr - a v cizím prostředí. Právě pro tento nový počátek je důležitá dobrá výchozí pozice. Víc už pro svou rodinu Tebb udělat nemohla. Navíc nechtěla skončit jako blázen. Hrála tu roli ješitnost, jistě, ale v této chvíli jí to přišlo důležité.

„Tebb, to mám ale radost!" zvolala Kobb a rozpřáhla na uvítanou hrudní paže.

„To se ještě ukáže," odpověděla ostře Tebb. „Chci s tebou mluvit o samotě."

Kobb se zarazila, ostrý tón ji zjevně překvapil, a mlčky zavedla Tebb do pracovny.

„Zprvu," začala rovnou Tebb, „kde je tvoje druhá raketa?"

„Kde by byla?"

„To se tě právě ptám."

Kobb předstírala upřímný údiv. Že by se Tebb mýlila? A Barr taky?

„Milá Tebb, dostala jsem váš dispoziční plán, ale bohužel poněkud pozdě. Druhou raketu jsem už použila k záchraně jinde. Je mi líto, že jsem tě tím rozhněvala, ale jistě společně najdeme nějaké řešení," vysvětlovala Kobb. „Ostatně, koupila jsi vynikající zboží, gratuluji."

„Děkuji, ale to je mi k ničemu," odvětila Tebb a znovu přešla do věcného tónu: „Kde jsi ji nasadila?"

„Je to snad výslech, Tebb?"

„Proč mi na to jednoduše neodpovíš?"

Kobb Taphirtelová usedla za stůl. „N dobře," řekla nahněvaně. „Sice nechápu, co to má s věcí společného, jsem přece svobodná podnikatelka, ale dobře, svým způsobem za ten zmatek můžu sama. Raketa je na šestnácté planetě Querundo."

Tebb předstírala údiv. „Jsi si tím jistá?"

„Ale ovšem. Stalo se něco?" nasadila ustaraný výraz.

„Ano. Zřejmě je náš národ skutečně odsouzen k zániku i bez kotletřesení, protože naše geny se mění. Zmutovaly a z jedné Sečenky udělaly lhářku."

„Nechápu..."

„Naprostoj si vybočila, Kobb!" Tebb

mohla hru ještě protahovat a zahnat Kobb do úzkých. Ale neměla ve zvyku takhle jednat. Sečení byli upřímní a otevření. Až na jednu.

„Tebb, nevíš, co povídáš," předstírala Kobb zděšení. „Jen se na mě podívej. Připadám ti nějak cizí?"

„Na pohled ne, ale zevnitř ano."

„Tomu určitě sama nevěříš."

„Uvidíme. Tak kde je ta raketa? Řekni mi pravdu."

„Už toho začínám mít dost. Odpověděla jsem ti."

„A lživě. Raketa není ani na Querundu, ani nikde jinde v Quaru."

Kobb znejistěla. „V tom případě je někde na cestě, možná ještě na zkušebním letu..."

„Kobb, nedělej ze mě hlupačku," zasyčela Tebb.

Kobb se otočila v křesle dokola. Líce se jí naduly, napřímené šupiny tak vypadaly větší a nebezpečnější.

„No dobře," vydechla vztekla. „Udělala jsem kšeftík, ale do evakuace to bude hotové. To je tak špatné starat se včas o budoucnost? Však víš, že zisk je na prvním místě, a svou druhou raketu jsem přece dala k dispozici."

„Lžeš," opakovala Tebb. „Tys tu raketu schovala."

„Pche!" odfrkla si opovržlivě Kobb. „A můžeš to dokázat?"

„Ne. A zřejmě ji ani včas nenajdu. Ale vím, že je to tak - po všem, co jsem se o tobě zatím dozvěděla!"

Vstala a hodila jí na stůl papíry. „Vysvětli mi to!"

* * *

Kobb po papírech sáhla. Tváře se jí propadly, šupiny na krku si lehly a nosní otvory zvlhly.

„Jak jsi..."

„A celou tu dobu jsem věřila tvým krásným slovům," nenechala ji Tebb domluvit. „Nechala jsem se napálit jako nějaký Čurk. To sis myslela, že na to nikdo nepřijde?"

„A proč?" opáčila Kobb. „Sečení se navzájem nešpehují."

„Jedině, když se jmenují Kobb Taphirtelová! Takže přiznáváš!"

„Vůbec nic nepřiznávám. Jak ses k téhle špíně dostala?"

„Stejně jako ty k mým raketám!" odpověděla mrzlivě Tebb.

Vztyčila se. Kobb zašilhala po videofonu, ale Tebb byla rychlejší. Popadla přístroj a třískla s ním o zem.

„Tohle pusť z hlavy. Do své ostudy nikoho nezatahuj."

Oběma ramenníma rukama hmátla po papírech a vyrvala je konkurentce z ruky.

„Tady stojí, že jsi papíry obou svých raketoplánů zaměnila. Ve skutečnosti jsi nepřišla o nejmodernější loď, ale o naprosté vraky, které jsi jen upravila, aby to vypadalo!“ řvala Tebb. Nadula se skoro na dvojnásobek. „Získala jsi dva cenné DRYTORNY-B za dva raketoplány, které by stejně šly do šrotu.“

Kobb zůstala sedět, nebránila se. Opět se vzpamatovala a přestala se Tebb bát.

„A co teď ode mě očekáváš?“ zeptala se ledově.

„Co asi myslíš?“ Tebb se rovněž poněkud zklidnila. „Okamžitě mi ty rakety vydáš.“

Kobb vstala. Chodily kolem sebe v číhavém postoji, nadmuté, zkoumavě. Dlouhé jazyky jim trčely jako trny.

„Nebud' směšná.Tebb. Jak to chceš prosadit ještě před koncem? Oba DRYTORNY-B jsi mi předala písemně. Můžeš-li někomu něco vyčítat, tak jedině sobě, jednala jsi zbrkle. Spekulovala jsem s tvou poctivostí a slušností a vyhrála jsem. Pouč se z toho - a teď vypadni z mé pracovny!“

„Odejdu, až skončím. Ať se stane cokoli, tohle bezpráví se napraví. To ti slibuji. Pozůstalí se dozvědí, že jsi svůj lid vehnala do smrti jen kvůli zisku.“

„Na základě tady těch cárů? S tím nic nedokážeš. Dokud to budu popírat, nikdo mi nedokáže, jestli jsem manipulovala nebo ne. A já popírat budu. Vypadla jsi ze hry, už bys to konečně měla pochopit.“

V Tebb náhle vzklíčilo děsivé podezření. Z té myšlenky jí bylo vysloveně nanic. A co když je to pravda? Přišla sem, aby zjistila pravdu. Takže to musí dotáhnout do konce.

„Proč jsi to udělala?“ zeptala se tiše. „Bylas to ty, že? Něco jsi zmanipulovala, aby jeden z mých raketoplánů vybuchl a s ním...“

„Vážně to chceš vědět?“ zeptala se Kobb posměšně.

Tebb přikývla.

„Tak dobře. Řeknu ti to, protože vzhledem ke kotletřesení je to už stejně jedno. To, co ti teď řeknu, bude mé vítězství nad tebou, Tebb Celestainová!“

„Takže ten útok na mě... Tos byla taky ty.“

„Chytrá!“ potvrdila Kobb. Pohybovala se kolem Tebb skoro tanečním krokem. „Musíš uznat, že to byl dobrý nápad, na-

2:

sadit drezypse. Bohužel jsem tě, jako už mockrát, podcenila. Máš skvělé reflexy a úžasný instinkt. Žádná jiná by tomu hmyzu neunikla. Na rovinu ti říkám, že tě obdivuji. A taky obdivuji tvůj bystrý rozum, který tě tak rychle dovedl k pravdě. Ale právě proto mi stojíš v cestě. Chci nahoru a tam je místo jen pro jednu.“

„Nejvyšší místo jako masová vražedkyně v dějinách máš už zajištěné. Okamžitě mi vrať ty dvě rakety!“ požadovala Tebb. „Ty a tvoje rodina zůstanete na Quarantimu, po celé seizmické zajištění! Tím si aspoň částečně odpykáš svůj zločin. A můžeš začít znovu. Pomůžu ti s tím.“

Kobb stáhla spodní ret, až se jí ukázaly zuby, vyjádřila tím nejhlubší pohrdání. Hlasitě se rozesmála.

„Můj poslední triumf! Vychutnám si ho až do posledního okamžiku! Tady stojí ta velká Tebb Celestainová a neví kudy kam. Skučí a běduje a myslí si, že mě pod záminkou sesterské lásky přivede k rozumu!“

Tebb mlčela. Všechno byla najednou strašně daleko. Stála na pokraji propasti, na cestě, kde nebylo vpřed ani zpět, pouze dolů. V hlavě se jí všechno točilo.

* * *

Tebb výhruzně pokročila se skloněnou hlavou, skoro všechny šupiny se jí vztyčily.

„Za to mi zaplatíš,” zasyčela. Než Kobb stačila něco říct, otočila se a odešla.

Venku čekala Kobbina asistentka Tebb nepochybovala o tom, že poslouchala.

„I tys přispěla k té hromadné vraždě?: zeptala se jí přímo.

„Osobně jsem Kobb pomohla umístit bombu na palubě," vysmívala se jí asistentka.
„Kobb mi otevřela oči, a nejen mně."

„To nemáš ani špetku svědomí? Co se to s tebou děje? Žádný Sečen ještě nikdy nevraždil - a vy máte na svědomí tolik životů!"

„Jak říkala Kobb, teď už je to jedno, protože zítra všichni stejně zemrou nebo klesnou na úroveň pouštních plazů. Proč bych těch hlupáků měla litovat? Naopak. Mají to za sebou a nebudou trpět. Uvažuj o tom!"

Tebb odešla. Víc už udělat nemohla. Bylo jí špatně při představě, co se v cizině ze Sečenů stane, povedeli je někdo jako Kobb.

Ulice byly plné. Sečeni si odnášeli věci do podzemních příbytků. Řada singlů se snažila přidat k nějaké rodině, aby ještě mohli odletět - zoufale pobíhali po ulici a oslovovali každého Sečena v klanovém oděvu.

Ti, kteří už byli mockrát odmítnuti, se shlukovali do skupinek, vzali si nástroje a táhli do pouště, aby si tam vyhloubili díry někde poblíž kanalizace. Měli strach, že už neseženou místo v městských příbytcích. Byla to pro ně poslední možnost, nic lepšího je už nenapadalo.

Jiní jednali naprosto opačně. Snažili se směnit odlet za majetek. Měli strach z letu do neznáma a dělali vše pro to, aby si seizmické zajetí co nejvíce zpříjemnili.

Tebb praštilo do očí, že se na mnoha rozích utvořily skupinky s hudebními nástroji a ustavičně zpívaly žalmy ke Gosaran.

Většina Sečenů nevšímavě spěchala kolem nich, ale Tebb věděla, že se to brzy změní. Čím víc se přiblíží hodina H, tím víc Sečenů bude hledat útěchu ve víře.

Neexistovalo proroctví, jež by tento den předpovídalo. V dějinách Gosaranina náboženství nebylo nic mystického nebo prorockého, co by se dalo třeba jen přibližně vykládat jako varování.

Tebb měla pocit hořkosti, že ji bohyně nechala na holičkách. Byla sice realistka a držela se toho názoru, že každý musí svůj osud vzít do svých rukou - ale zde narazila na meze.

Proč nebyla žádná předzvěst? To Gosaran skutečně vznikla jen z představ raných Sečenů v poušti, když poprvé pocítili touhu cestovat ke hvězdám?

Tebb si často zoufala a hledala odpověď v Gosaranině chrámu. Nyní však, když hleděla na hudebníky, ztratila jakékoli pochyby.

Jsou sami. Žádná mocná bytost je nechrání, neukáže jim cestu k záchraně. Ani nevědí, jestli skutečně dojde k seizmickému zajetí. Jaký smysl má bohyně, která svému lidu před vyhlazením nedala aspoň varování? Pokud Gosaran kdy existovala, tak už dávno odešla a na svůj lid zapomněla.

„Pojď, zpívej s námi ke Gosaran," vybídla ji jedna Sečenka.

„A proč?" zeptala se Tebb střízlivě.

„Je to pořád lepší než propadat strachu. Ať se stane cokoli, měli bychom si uchovat tvář, neboť jsme Sečeni," odpověděla žena. „Jsme inteligentní bytosti, proto se nesmíme dát jen tak."

„Zpěv náš národ nespasí."

„Ale možná mu usnadní smrt."

Tebb zamžikala. „Je ještě příliš práce. Možná bude třeba vašich rukou."

„Jsou miliony rukou, ty však potřebují vzpruhu a útěchu, sestro. Vidím na tobě, že jsi velice smutná a zmatená, ale máš ramenní šál. Musíš své rodině dodávat odvalu, a to všem. Ale jak, když jsi tak skleslá?"

„Gosaran nás ochraňuje před zmatkem," zanotovala jiná žena a povzbudivě na ni mrkla.

Tebb ke svému překvapení uslyšela vlastní hlas.

Zakrátko se Quarantimo změnil v podzemní hrobku, v níž se Sečení budou pohybovat už jen jako duchové. Doprava se zcela zastaví, nikde nebude slyšet tiché bzučení otevírajících se dveří. A do horních pater domů se dostanou jen ti s dobrou kondicí.

Ticho bude horší než tohle úzkostné čekání. Tebb zpívala, odreagovala si tak celý svůj strach, aby se z něj nezbláznila.

Nyní však už věděla, že se rozhodla správně. Někdo musí na Quarantimu zůstat a pomoci Sečenům přežít seizmické zjetí. Až zjetí skončí a pokud nebude zničena celá planeta... Bude potřeba někoho s její zkušeností a odpovědností - a vůdčími schopnostmi. Bylo by tak snadné utéct a hodit všechno za hlavu.

Byl tu Surt a s ním miliony dalších Sečenů. Ať si Kobb dělá, co chce. Pro ni život neznamenal nic, ale jednoho dne se jí to vymstí, tím si byla Tebb jista.

Zpívala a hleděla na oblohu. Připadala jí o něco temnější než jindy, ale možná se jí to zdálo.

* * *

Beznaděj

Reginald Bull si pro všechny případy připravil paprskomet. *A to na vlastní lidi*, pomyslel si hořce.

Za poslední hodiny se nálada značně zhoršila a vyostřila. Bylo jasné, že nejdřív přeskóčí Poultonu Kreynovi. Následovat bude zřejmě Tautmo Aagenfelt a ten strhne i ostatní.

Mondra Diamondová se napřímila a zavolala k sobě Normana.

„Tak co, maličký?“ řekla tiše. „Zdá se, že už dlouho maskotem nebudeš...“

„Maskot, to je pěkná hovadina,“ zaprskal Ertrusan.

„No a co?“ ohradila se. „Není to nic neobvyklého, Bully zná z minulosti spoustu příkladů.“

„Nás přece nezajímá nějaká minulost, ale přítomnost, anebo ti to ještě nedošlo? Za dva dny z nás nezůstane nic.“

Poulton Kreyn udeřil dlaní do podlahy. Stále ještě se ovládal natolik, že nic nerozbil. Zatím.

„Mám toho dost,“ vybuchl. „Sedíme tady jako ouchcapkové a čekáme na smrt. To je přece naprostá hovadina, ne? Venku jsou stovky lodí, co by nás mohly odvézt. Na co teda čekáme?“

„Na zázrak,“ prohodila lakonicky Ska Kijathe.

„Vzpamatuj se, Kreyne,“ napomenul ho Bull.

„Co bych se vzpamatoval? Proč mě tady nikdo neposlechne?“ nepřestával Ertrusan. „Nejsme přece tak hloupí, abychom promarnili příležitost. Nebo všichni tolik toužíte chycpnout?“ Zakoulel na Mondru očima. „Ty máš přece taky strach, vidím to na tobě už od včerejška. A ty...“ obrátil se na Ska, „ty s tím svým klidem! To je jenom komedie. Považuješ všechny za tak blbý, že to neprokouknou? Sáhni si na čelo, máš ho celý upocený strachy.“

Otočil se a hledal si další oběť. Swoony. „Vy skřeti, vy se pořád držíte za ručičky a šíříte takovej klid, až je mi z vás blbě. Chcete mi...“

„Perry říkal...“ začal Treul, ale dál se nedostal.

„Perry říkal, Perry říkal, pořád jenom Perry!“ Kreyn parodoval vysoký swoonský hlásek. „A když Perry řekne, abys skočil ze střechy, ale předtím si vypnul antigrav, tak to taky uděláš?“

„Kdyby tu teď Perry byl, netroufl by sis takhle mluvit!“ křikla na něj Mondra. „Nech toho, nebo tě tady ještě nechá!“

„Nějaká odkecaná cirkusačka mi bude něco povídat! Jenom se za ním schováváš,

protože selháváš stejně jako všichni ostatní. Ale nejhorší je ten arciposera Tautmo. Divím se, že se už dávno nezbláznil... Kde vlastně je?"

„Tady," ozvalo se klidně od vchodu.

„Kdes byl?" zeptala se Mondra.

„Zkoušel jsem mluvit s Tebb."

„A kde je Perry?"

„Nevím. Zhlédl jsem ho, když jsem se vracel."

„Sprdnul tě, co?" zeptala se Mondra.

„Ne, tedy...", zakoktal fyzik rozpačitě.

„Jenom mi nic nenamlouvej. Protože ses na vlastní pěst pokoušel zachránit ten svůj pitoměj živůtek."

„To není pravda," bránil se. „Jednal jsem za nás za všechny, Sečení nás třeba budou na tom jejich novém světě potřebovat jako odborníky."

Mondra vstala a zvolna ho obcházela.

„No jasně... Jsi naprosto nepostradatelný a Tebb ti hned dala k dispozici tu nejlepší raketu."

Tautmo se scvrkával. Miloval Mondru a bylo mu jedno, jak se k němu chovala. Nedokázal se jí bránit. Snášel jakékoli ponižování.

„Nech ho být. Tautmo je jediný, kdo tady má ještě přehled a snaží se něco dělat," dostalo se mu nečekaně podpory. „To bych do tebe nikdy neřekl!" chválil ho Kreyn. „A teď do toho půjdeme."

„Oč jde?" zeptal se Tautmo rozpačitě.

„Povídám, že prostě sebereme raketu, naložíme Sečeny a mizíme!" burácel Ertrusan. „V soustavě Propter je vykopnem a poletíme dál, dokud nenajdem někoho, kdo nám dá k dispozici pořádnou loď."

„Tedy někoho, komu ji ukradneš jako Sečenům. Tak to myslíš?" ozvala se klidně Ska Kijathe.

„Tebe se nikdo na nic neptal!" osopil se na ni. „Tak co Tautmo? Co ty na to? Počkáme, až se setmí. Až budou všichni chrnět, vyrazíme."

„Podle mě to není zas tak špatný nápad," řekl váhavě Tautmo.

„Podle mě jo," pravil klidně Bull.

* * *

Podsaditý Pozemšťan se postavil s napřaženým paprskometem.

„To by stačilo," pokračoval. „Poultone, ty si zase sedneš a dáš pokoj."

Dvouapůlmetrový obr si založil ruce na prsou, rozkročil se a zůstal před ním stát. „Jinak?" zeptal se provokativně.

Reginald Bull na něj namířil.

Pilot se pohrdavě zasmál. „Perry na mě nestřílel a ty jako jeho lokaj si to taky netroufneš."

„Vážně si o to myslíš?" zeptal se tiše Bull a modré oči se mu zbarvily do šeda. „Podívej se, jak ho mám nastavenej. To není paralyzátor. A když už toho o mně víš tolik, chtěl bych ti ještě říct, že na rozdíl od Perryho nemám zábrany."

Ostatní je zděšeně sledovali. Situace byla rázem smrtelně vážná, dostala se na nejvyšší bod a pomalu se vymykala kontrole.

„Poultone, neblbni," řekla Mondra a zbledla. „Sedni si. Počkáme na Perryho, třeba přijde s něčím novým..."

Ozvalo se žalostné zatroubení. Norman stál vedle ní jako hromádka neštěstí a strachy se pokakal.

Reginald Bull se ani nehnul a už nepůsobil napjatě. Tenhle střet se teď musel ukončit, takhle by to dál nešlo. Kreyn se musí zkrotit, nikdo neví, co se bude dít, až přijde akutní nebezpečí.

Tautmo Aagenfelt proklouzl vedle Kreyna a posadil se. Byl najednou tak maličký, že by snad mohl jezdit i na Normanovi.

„Takže tak daleko jsme došli," pravila tiše Ska Kijathe. „Už při první zkoušce se nám parta rozpadá, místo aby se stmelila. Teď je vidět, že nikdo z nás se na tenhle podnik nehodil. Tady se přece můžeme spoléhat jedině jeden na druhého, nikdo jiný nám nepomůže. Jak to bude pokrčovat, když si navzájem nevěříme?" Ukázala na Bullovu zbraň. Na jejím výrazu bylo jasně vidět, co si o takových činech myslí a že od něj očekávala něco jiného.

„Jděte všichni k čertu," zavrčel Kreyn a sedl si. „Budu se koukat, jak všichni chcípáte, a pak vám řeknu, že jsem to říkal."

Bull zbraň zase schoval. „Ska má pravdu. Omlouvám se, přehnal jsem to. Už se to nestane, slibuju."

Když se krátce nato vrátil Rhodan, seděli všichni na svých místech a civěli před sebe. Normanova hromádka už byla uklizená a sloník stál vedle Mondry se svěšenýma ušima a chobotem.

„Jak se vede?" zeptal se Rhodan. Pochopil, jak jim je.

„Zatím je to dobrý," odpověděl za všechny Bull. „Máš něco novýho?"

„Bohužel ne." Perry si sedl vedl něj a vzdychl si. „Zkoušel jsem sehnat dopravu, ale marně. Nezbyvá nám nic jiného než si jít lehnout, vyspat se, nabrat síly a zítra se pokusit znovu."

Zahleděl se na Kreyna a potom na Aagenfelta.

„Doufám, že nebude třeba dát někomu poutací pole, aby neudělal nějakou pitomost," řekl neadresně.

„Klid," zabručel Ertrusan. „Každá krize jednou přejde." Podíval se na Bulla a pokusil se dokonce o žertík. „Myslím, že dneska přinejmenším jeden bude spát jenom na jedno oko."

Bull přikývl. „Na to můžeš vzít jed."

Den 3

Překvapení

V noci je probudilo děsivé hřmění. Dům i město se utápěly ve tmě, ale nad pouští se blýskalo. Blýskalo se a hřmělo, ale nepršelo.

Najednou zahřmělo tak silně, že se i Sečeni probudili. Tebb Celestainová vyklopýtala z vivária, zakopla a dál ležla po čtyřech. Otevřela okno a do obličeje jí zavanul prudký vítr. Vzduch praskal a byl cítit kovem. Rychle okno zase zavřela. Za ní se k sobě tiskly tři dcery a dvě sestry a třásly se.

„Už to začalo?" ozval se z vivária Surt. Galaktici poprvé slyšeli mužský hlas.

A pak se míhaly po schodech temné stíny, štíhlé, asi metrové bytosti s ocasem dlouhým půldruhého metru, které se s trylkujícími zvuky otáčely, splétaly, proplétaly kolem Tebb.

V celém městě se rozsvěcelo.

„To je jenom bouřka," řekla Tebb.

Sečenka se pokoušela vstát, ale pod tíhou dětí se zhroutila, navíc byla ještě ztuhlá.

„Ale já jsem vzhůru!" vykřikl Surt panicky. „Ještě nikdy jsem se v noci neprobudil! Kde jsou děti? Děti! Děti!"

Vydával vysoké hvízdavé a chrastivé vábící zvuky. Mlád'ata se bázlivě odpoutala od Tebb a spěchala k otci.

Blesk je oslnil. Tebb zasténala, ale zaniklo to v burácení hromu.

„Je to jen bouřka," opakovala tiše. „Jděte si lehnout, zítra začne evakuace. No tak!" Perry Rhodan jí chtěl pomoci na nohy, ale odmítla ho.

„Všechno končí," zašeptala a odvrátila se do vevrova.

Krátce nato bylo po bouřce. Světla zhasla a Sečení zase upadli do noční ztuhlosti. Zavládlo ticho, ale tentokrát v něm nebylo nic pokojného. Bylo to už skoro jako smrt.

Podle toho vypadala i ranní nálada. Galaktici skoro nezamhouřili oka, protože čekali další bouřku nebo začátek konce, ale nic se nestalo.

„Oproti Sečenům jsme pořád ještě ve výhodě, protože máme SERUNY," dodával jim Rhodan odvalu.

„Až na to, že s nimi neuletíme devět světelných let," ozval se pesimisticky Tautmo Agenfelt.

„To je pravda, ale třeba si tím můžeme koupit místo na jedné z těch průzkumných lodí, co veze vejce. V těch kontejnerech přece musí být atmosféra..."

„Pokud by nám Sečení snůšku svěřili. A pokud je tam skutečně pro nás místo," namítla Ska Kijathe, „protože v těch kontejnerech nejsou určitě jenom vejce. Ale za pokus by to určitě stálo."

„Každý pokus má smysl," pravil Rhodan. „Nemám chuť tady čekat na konec. Evakuace začíná dneska a musíme hledět, abychom se evakovali taky."

„Mám pro vás zprávu," ozvala se od vchodu Tebb Celestainová. „A zároveň se chci s vámi rozloučit."

Všichni vyskočili. Že by skutečně spásné stéblo?

„Rozloučit?" divil se Rhodan.

„Ano, protože se brzy se Surtem stáhneme. Všichni, co zůstanou tady, si musí najít nějaké bezpečné místo. Takže vám už nemůžeme bohužel poskytnout pohostinství, jak se sluší a patří."

Sečenka působila vyváženě a energicky.

„Už tak jsme tady byli dlouho a děkujeme za všechno."

„Možná mám něco, co vám odchod usnadní." Tebb se posadila do volného křesla. „Zjistila jsem, že Kobb Taphirtelová je odpovědná za katastrofu těch čtyř lodí."

„Takže přece!" řekl Agenfelt.

„Vím to díky tobě," obrátila se k němu. „Má dcera Barr slyšela tvou poznámku a ta v ní vzbudila podezření. Poohlédla se a důkazy jsou jednoznačné. Nejenže mi Kobb dala do lodí bomby, ale také vyměnila dokumentaci svých lodí a podvodně tak získala moje rakety."

„To snad není pravda!" řekl Bull.

„Bohužel ano. Kobb se dočista zbláznila, jinak si to nedovedu vysvětlit. Sečení přece nevraždí. Jenže ona se v tom asi vyžívá, protože se mě už jednou pokoušela zabít."

„To je mi vážně líto," prohodil Perry Rhodan.

„To je už minulost. Ale může to být vaše šance. "Tebb Celestainová udělala dramatickou pomlku. „Já už nic dělat nemůžu. Zato vy ano." Ukázala na Rhodanovu hrud'. „S těmi skafandry máte velkou výhodu. Budete schopni jednat, až to začne. Aspoň chvíli. Kobb Taphirtelová dala kromě své flotily k dispozici jen jednu z mých raket. Druhou někam ukryla. Předpokládám, že chce na Quarantimu rabovat a teprve potom odletět." Znovu se odmlčela. „Pokuste se tu raketu získat."

* * *

Na chvíli zavládlo udivené ticho. Nejdřív hodiny a hodiny zoufalství a najednou se jim nabízí celá loď!

„Mám jedinou podmínku," pokračovala Tebb. „Celý lup okamžitě vyložíte a nabere te tolik Sečenů, kolik se do lodi vejde. Kobb a její rodinu ale vysadíte."

„To je přece samozřejmé," vydechl Rhodan, který tomu stále ještě nemohl uvěřit. Ostatní na sebe třeštili oči. Včera si šli málem po krku a teď... Perry Rhodan měl pravdu: Vždycky je nějaká šance, chce to jen trpělivost.

„Doufejme, že máš pravdu a že tady chce skutečně rabovat," prohodil opatrně Bull.

„Jsem si tím zcela jistá, Reginalde," ubezpečila ho Tebb. „Zaprvé je tady celá její rodina a její oddaní zaměstnanci a zadruhé mám kousek od města velké sklady plné zboží. Takového triumfu nade mnou se určitě nevzdá. Samozřejmě vyrabuje i jiné sklady, ale myslím si, že nejlepší bude cíhat u těch mých. Můžete si být jisti, že tam dorazí."

Sečenka vstala. „Dám vám ještě plán Quarantima, abyste našli cestu."

Perry Rhodan rovněž vstal. „Takže nastala chvíle loučení, Tebb Celestainová," řekl. Vypadal proti ohromné ještěři bytosti maličký a křehký. „Lituji, že naše první setkání končí tak smutně. Poznali jsme Sečeny jako velice zajímavý národ a doufáme, že bude žít ještě dlouho. Třeba se jednou zase uvidíme."

Tebb se zahleděla na jeho nataženou ruku, potom ji opatrně uchopila hrudní rukou, ale nestiskla. „Měla bych z toho radost, Perry Rhodane, protože jsme se ještě zdaleka nedozvěděli dost o tobě a tvém národu. Přeji vám úspěch s DRYTORNEM-B, protože to znamená i záchranu mnoha set Sečenů. Věřím, že svůj slib dodržíš."

Obrátila se ke dveřím, ale ještě se zastavila. „Ach, Tautmo, kdybyste se někdy přece jen vrátili, pak by mě skutečně zajímalo, jak je to s tou zvláštní koalici Thoregon, pro kterou jsi tak důležitý."

Tautmo zrudl a ostatní se škodolibě usmívali.

„S odchodem nemusíte spěchat. Vezměte si nějaké zásoby na cestu. Dlouhé čekání vás vyhladoví a budete mít žízeň, protože poušť je pro tak křehké bytosti nebezpečná."

* * *

Countdown

Bylo nesnesitelné vedro. Sama Lurr při loučení přiznala, že i pro Sečeny je takové vedro hned po ránu nezvyklé.

Měla už skafandr jako všichni Sečeni, které Galaktici potkávali, i ti, kteří neodlétali. Řekla jim, že skafandr má dokonce i Surt. Stejný, který měl, když poprvé a naposled letěl ze své rodné planety na Quarantimo. Tyto skafandry samozřejmě nechránily tak dobře jako SERUNY, ale měly tepelné systémy, jež Sečenům umožňovaly neomezenou svobodu pohybu, pokud by se na Quarantimu kotlotřesením skutečně ochladilo. Toho dne tomu však nic nenásvědčovalo. Poprvé museli zapnout chladicí systémy.

Obloha opět o něco ztmavla, vzduch se tetelil horkem. Než si Bull zavřel skafandr, napadlo ho, že vzduch je kovově cítit a že podivně šimrá.

Dům Tebb Celestainové se rázem vyprázdnil, davy táhnoucí k astroportu nebraly konce a brzy byl zoufalý nedostatek místa. Logistice nezbývalo nic jiného, než vydávat odbavovací čísla.

Ale Sečeni to nakonec přece jen nějak zvládli a zachovali si přehled. Ti, kteří byli na řadě, se prodírali davem a ostatní prostě čekali. Muselo to být strašné.

Aby se zabránilo panice, vysílaly se ze všech reproduktorů zpěvy ke Gosaran a promítal se záznam velké slavnostní mše z chrámu na Quarmaku. Mnoho Sečenů se začalo nahlas modlit a strhlo i ostatní.

Země se lehce zachvěla. Začíná to dřív? Ti, kteří byli úplně vzadu, se začali trochu tlačit, ale ostatní se ani nehnuli. Zpívali, modlili se a ignorovali vše, co se kolem nich dělo.

Lehké zemětřesení ustalo aniž způsobilo jakékoli škody.

„Něco takovýho by na Zemi nebylo možný," zabručel Bull. Galaktici si vybrali vyvýšené místo, odkud měli dobrý výhled. „Tak klidně a spořádaně se u nás nečeká ani v

závodce na žvanec."

„Je to neuvěřitelné," prohodila Mondra, „jak disciplinovaně pracují ty na věži a přitom nepoletí. Musí to být pro ně hrozné."

Sečení neměli zavazadla, směli odcestovat jen s tím, co měli na sobě.

Nákladové prostory byly k prasknutí nacpány zásobami a tím nejnnutnějším k přežití. Továrny vyráběly dál do poslední hodiny, aby naplnily i sklady na planetě. Dělnice samozřejmě letět nemohly. Smířily se s tím, protože jim nic jiného nezbývalo. Navíc všichni doufali, že dojde jen k seizmickému zajetí.

Snůšky se nakládaly nejdříve a s nimi nastupovala malá posádka a pečovatelé. Větší problém byl s nakládáním dětí a mužů. Museli je izolovat od ostatních, aby se příliš nerozrušili. Let bude pro ně už tak dost náročný. Muselo se s nimi nakládat mnohem citlivěji než se snůškami. Odolné a dostatečně robustní byly jen ženy. Zato však musely víc bojovat se strachem. Mužům a dětem rozsah blížící se katastrofy nedocházel.

Teprve, když byli naloženi muži a děti, přicházely na řadu hlavy rodin a jejich příslušníci. Pak už to šlo všechno jako na běžícím pásu. Každá Sečenka čekala u správného východu a ve správné frontě.

Za několik hodin jenom na Quarantimu naložili do 320 lodí přes 400 000 Sečenů, k tomu ještě několik nákladních lodí se snůškami.

Současně se rozbíhala předstartovní příprava. Věže byly v ustavičném kontaktu, pružně si předávaly informace a všechny nitky se sbíhaly na Quarantimu. Tebb Celestainová na vše osobně dohlížela.

* * *

Všichni si odlétají, za chvíli budou v prachu a my tu sedíme jak pecky, myslel si hořce Reginald Bull.

„Ztracená" raketa Kobb Taphirtelové se ještě neukázala. Sečenka určitě počká, až odstartují. Galaktici však byli přesto ve střehu. Perry vypustil Mooa, malého robota, kterého dostal od Galorňanky.

Nenápadným dotazem zjistili, že Kobb odpoledne předchozího dne opustila svou kancelář a již se nevrátila. Podobně se vypařila i řada zaměstnanců a její nová rodina i všechny sestry, které s ní žily.

Zbývající zaměstnanci se rozcházeli všemi směry. Každý Sečen si vyhledal místo, které mu připadalo nejbezpečnější, a tam čekal na kotletřesení.

Některé z nich, především dělnice a vyřazené členky posádek, zřejmě nijak nelitovaly, že je Kobb nechala na holičkách. Doufaly v nový začátek po seizmickém zajetí pod vedením Tebb Celestainové. Bývalá nejúspěšnější podnikatelka teď byla sice chudá, ale měla velkou rodinu a muže. Považovaly ji za zkušenou a vytrvalou, určitě se znovu vypracuje. Tyto ženy rozhodně nepřály Kobb Taphirtelové nic dobrého.

Té to však bylo srdečně jedno, protože momentálně byla vítězkou. Konečně vyřadila úhlavní sokyni, A ještě ji čeká konečné vítězství. Zatímco všichni ostatní letí do nejistoty a s ničím, ona se bude utápět v bohatství. Až přistane v té správné kolonii, kterou si už dávno vyhlédla, zakrátko získá nazpátek aspoň část flotily a vyšvihne se k absolutní moci.

Bytosti v soustavě Propter jsou sice xenofobní, ale mají smysl pro obchod. Hloupé nejsou. Kobb Taphirtelová vejde do dějin jako nejúspěšnější Sečenka ze všech a stane se legendou. Ta, která jako jediná dokázala vytlouct kapitál i z kotletřesení.

Koho bude zajímat, jak to udělala? Koho bude zajímat, že byla tou nejbezohlednější masovou vražedkyní v dějinách? Pouze úspěch se počítá.

Za dvacet let bude každému jedno, jak se na tak vysoké místo vypracovala. Samozřejmě bude předsedat i Jednací stoličce. Tak si to naplánovala. Odted' bude dějiny

Sečenů diktovat ona.

„To vážně nic nezachytíš, Perry?“ ze ptal se Bull za poslední hodinu snad už potřetí.

„Dokonce spoustu.“

„To je mi jasné. Ale neztrácí už Kobb pomalu trpělivost? Není chtivá? Nevylezla z úkrytu? Nedá se zaměřit něco za městem?“

„Vždyť máš v SERUNU vlastní zaměřování.“

„Ale tomu já už nevěřím...“

Poulton si na dlani pustil plán Quarantima, který měl uložený v kostce.

„Jen tak koukám, kde by to pro Kobb bylo výhodné,“ bručel.

Jakmile se objevila naděje na loď, rázem se změnil ve skvělého parťáka.

„Koukněte, tady jsem vyznačil objekty, které jsou podle mě nejzajímavější,“ ukázal levicí na holografii.

Na ní bylo Quarantimo rozdělené do

rastru s celou infrastrukturou. Na planetě byla ještě řada menších osad, tam však žilo většinou jen pár rodin, které obchodovaly s nomády. Na „severním pólu“ se tyčily nejstarší hory světa, prastaré, většinou již vyhaslé sopky.

„Myslím si, že Kobb ukryla raketu někde tady na severu, protože tam žádný Sečen nepřijde ani náhodou. Ty nevinné pitomečky by ani nenapadlo, že by tam měli hledat.“

„Nemají na to čas, víš?“

„To je fuk. Zaměřit nemůžu momentálně nic, protože ty hory perfektně kryjou. Dokud nenatočí motory, je prakticky neviditelná.“

„Můžeme tam zaletět a přesvědčit se,“ nadhodila Gorif. „Na místě můžeme lépe zaměřovat.“

„Pokud tam vůbec je,“ váhal Bull. „Stejně tak dobře může číhat na nějaký neobydlený planetě poblíž. Nemyslím si, že je to dobrý nápad. Ztratili bychom příliš času.“

„Měli bychom si opatřit jeden nebo dva kluzáky,“ uvažovala Mondra. „Budeme se snáze přemisťovat. Jestli dovolíš, Perry, půjdeme se Ska přemluvit nějaké Sečeny.“

„V pořádku,“ přikývl Rhodan a ženy odešly.

„Vyznačil jsi celkem šest míst a všechna jsou v okruhu města Quarantimo,“ konstatoval Rhodan.

„Ano,“ souhlasil Kreyn. „Tebbina skladiště jsem vyznačil, jsou na jihovýchodě, asi osmdesát kilometrů od našeho výchozího bodu poblíž vyschlého solného jezera. Mezi nimi je řada továren a astroport je od nich dvacet kilometrů. Vybrala si příhodné místo. Ostatní sklady jsou rozložené odpovídajícím způsobem. A pak jsou tu haly přímo na astroportu.“

„Takže Kobb tolik možností zas nemá,“ pronesl spokojeně Bull.

„Přesně tak. Ale stejně si nemůžeme dovolit čekat na špatném místě, protože jednotlivé sklady jsou dost daleko od sebe,“ váhal Rhodan. „Musíme zjistit, v jakém pořadí je přepadne - třeba se zajímá jen o sklady na astroportu. I tam má Tebb množství zboží.“

Chvilí mlčky studovali plán a potom Gorif řekla: „Problém je samozřejmě v tom, že Kobb myslí jinak než my.“

Bull přikývl. „Přesto máme šanci ji dostat - pokud si nevybere jinou planetu.“

„To ne.“ Rhodan zavrtěl hlavou. „Quarantimo je nejdůležitější planeta soustavy. Měli bychom se spolehnout na Tebb. I když ji Kobb dokázala oklamat, pořád zná svou konkurentku lépe než my.“

Mondra a Ska se po necelé hodině vrátily se dvěma kluzáky.

„Na ulicích je jich spousta odstavených,“ hlásila bývalá agentka. „Jedna Sečenka nám dala oba k dispozici a ještě nás instruovala, jak se s nimi létá. Nemají ani kód. Něco jako krádež je u Sečenů zřejmě neznámé.“

„To je děsné, jak rychle se prázdní ulice,“ dodala Ska. „Sečeni to nedávají najevo, ale skoro šílí strachy, neztrácejí však hlavu. Prchají do nouzových...“

„Přiletěly jste zrovna včas," přerušil ji Rhodan, který teď nemohl potřebovat skleslou náladu. „Nepotrvá to už dlouho a zasáhneme."

* * *

Došlo k tomu pozdě odpoledne. Všechny astroporty Quaru hlásily připravenost ke startu.

Na quarantimském astroportu rázem zavládl klid. Všichni si už nastoupili, nikdo nečekal. Ti, kteří se přišli rozloučit, odcházeli vyhledat si úkryt. Prostranství se rychle vyprazdňovalo.

320 lodí se tyčilo k obloze jako bizarní lesklé sloupy, některé byly vysoké až 224 metry.

Přenos z Quarmaku už vypnuli, obrovské obrazovky, které jinak sloužily pro reklamu, osleply, reproduktory oněměly.

Dalo by se mluvit o děsivém tichu. Ve městě se už nic nehnulo, takže bylo slyšet i vytí granilů z pouště.

Znovu se zachvěla země, jen maličko, jako by se celá planeta chvěla očekáváním. Obloha byla skoro černá, a třebaže slunce zapadalo, teplota se vyšplhala nad sedmdesát stupňů.

Pak přišel signál.

Na všech jedenácti planetách současně začala v obrovském hluku a s vířením větru startovat jedna loď za druhou. Byla to hezká ukázka toho, čeho se zřejmě mohou nadít. Stoupaly kolmo, rychle se měnily v nepatrné tečky a brzy mizely z očí. Na okraji soustavy se shromáždí více než 3500 lodí a potom naberou kurz na Propter.

Nikdo nevěděl, zda vůbec doletí k cíli, zda tam vůbec najdou nový domov. Propter byl sice mimo okruh kotletřesení, ale jak se tam k nim budou chovat?

Obloha byla prázdná stejně jako země. Nikde neviděli jediného Sečena, všichni odešli. Na povrchu nebylo už co dělat. Rychle utichala i technika. Poslední dělnice opouštěly továrny a brány zůstaly dokořán.

Země se zachvěla. Opět jen lehoučce ale přece jen o něco déle než posledně.

Blíží se konec, pomyslel si Bull.

* * *

Den D

Už to začíná

Bylo to jako výsměch. Nejdřív se jim podařilo uniknout útokům Tessmů, čímž přišli o KAURRANG a pak se bezmocně vznášeli vesmírem. Potom je jako na objednávku včas zachránila jedna z automatických těžařských lodí a dostali se k pohostinnému národu. Připadalo jim, že jsou z nejhoršího venku. A teď je čeká poslední katastrofa!

Podle Tebbiny rady Galaktici ještě před rozedněním vyrazili do pouště na čekanou v blízkosti skladů rodiny Celestainů.

Doletěli tam kluzáky. Měli sice SERUNY, ale kluzáky byly pohodlnější a praktičtější - potřebovali s sebou zásoby jídla a hlavně vody.

Perry Rhodan nepovažoval průzkum severního pólu za příliš slibný. Zemětřesení se blížilo. Nechtěl znovu ztroskotat a potom se ze severního pólu dívat, jak odlétá poslední raketa. Přesný čas kotletřesení znám nebyl, ani jeho síla.

Takže zbývala jediné poušť. Odtud se v nejhorším mohli vždycky nějak dostat na astroport.

V noci se země opět několikrát chvěla blýskalo se. Bouře však naštěstí nepřišla.

Ráno Mondra Diamondová cítila, jak se jí chvěje země pod nohama. Potom si uvědomila, že se nechvěje země, ale ona. Chtěla se podrbat na nose a tu se milimetr či dva vznesla. Hned nato měla pocit, že je o dvacet kilo těžší. Změna proběhla tak rychle, že pikosyn SERUNU ani nezareagoval.

„Co to...”

„Blbne gravitace!" vykřikl Reginald Bull.

„Podívejte se na nebe!" zvolala Gorif.

Včera černá obloha byla nyní bledá a měla pastelové pruhy jako při duze. Systémy vykazovaly teplotu dvacet pět stupňů s klesající tendencí.

„Slunce...," vydechl Treul.

Slunce blikalo, zdálo se, že se každou chvíli naduje v pronikavě bílou hvězdu, ale hned nato se hroutilo do sebe, místy je zatemňovaly načervenalé čmouhy, za nimiž šlehaly erupce.

Třebaže nad pouští nebyl jediný mráček, dopadaly na ni stíny, táhly nebo se šířily - a zase mizely.

„Tamhle něco je!" vykřikl Rhodan, jehož skafandr byl citlivější než SERUN a nezvyklou emisi zaznamenal jako první. Ostatní se hned soustředili na své přístroje.

„Určitě loď," řekl Treul. „To může být jedině Kobbin DRYTORN! Zdá se, že přistává u města."

„Určité nakládá rodinu," hádal Bull. „Jaké štěstí, že jsme neletěli na pól!"

„Skutečně tu raketu schovala na jiné planetě a teď ji automaticky navedla nazpátek," řekla Mondra. „To riskovala hodně."

„Určitě zasvětila i nejbližší příbuzné," řekl Tautmo.

„Tím to riziko nesnížila."

„Doufejme, že pak přiletí ještě sem. Vždyť je už skoro na astroportu," bručel Tautmo.

Zaměřování brzy hlásilo, že DRYTORN opět odstartoval. Za tak krátkou dobu nemohli vyrabovat všechny haly na astroportu... Co když teď opustí planetu?

Loď neviděli, protože byli v prohlubni. Nebylo vidět ani mrakodrapy.

„Objekt dál stoupá," řekl Kreyn. „Krucinál! Čekali jsme na špatném místě! Ztrácíme ji."

„Nedohoníme ji ani v SERUNECH. Nemůžeme dělat nic," řekl Bull.

„Mám jejich kurz," zapištěl náhle Treul."

* * *

Surt se sice choval statečně a uvolněné, ale Tebb stejně cítila, jak ho stěhování deptá.

Na tuto noc vynesla vivária ven, aby Surtovi usnadnila změnu a vyzkoušela solární baterie. Fungovaly. Zapnuly se v daný čas a ohřívaly písek, takže se Tebb vzbudila přesně po východu slunce, krátce před Surtem.

V krytu se několik členů rodiny právě probudilo. Určitě se diví, kde jsou.

Tebb pozorovala, že se svět jaksi změnil. Obloha byla jiná. Rovněž vnímala, že se zpočátku pohybovala velice snadno a pak zase hůře. Budou si muset vzít skafandry. K tomu se ještě ochladilo. Snad si Surt na skafandr zvykne.

Zanedlouho dojde k prvnímu silnějšímu zemětřesení a s ním přijdou bouře. Obloha se nyní zřetelně měnila a slunce rovněž.

Tebb spustila mžurky, aby mohla lépe pozorovat slunce, a pod šaty cítila, jak ji lehce mrazí.

Surt se už probral a udiveně se rozhlížel kolem sebe. Musel vše vnímat mnohem intenzivněji než ona. Možná předem cítí těžké zemětřesení.

„Už je to tady," řekla tiše. „Bojíš se?"

„Ovšemže ne, jsem přece muž," odpověděl.

Ani Tebb se nebála. Chvilí se tomu divila, potom jí to přišlo zcela normální. Rozhostil se v ní hluboký mír.

„Přijde velká bouře," řekl Surt a ukázal na sever, tam byla obloha mnohem tmavější.

„Já vím," řekla. Pomohla mu uzavřít skafandr. „Měli bychom jít dovnitř. Brzy to přijde."

Byla si jistá, že ve městě už nikdo není na povrchu. Bylo jí líto nomádů, kteří tam venku na poušti bídne zahynou. Ale tady už pro ně nebylo místo. Doufala, že nebudou trpět příliš.

„Myslíš, že bouře potrvá dlouho?" zeptala se.

„To ano." Opřel se o ni, aby mohl jít zpříma. „Vzduch o tom zpívá a už necítím zvěř. Všechna zvířata se zahrabala hluboko do země a spí. Měli bychom to taky tak udělat, milá Tebb."

* * *

Loupežné tažení

Když pár kilometrů nad jejich hlavami proletěl DRYTORN, všichni si vydechli. Mířil od astroportu ke vzdáleným skladům.

„Skutečně nic nevynechá," prohodil Tautmo Aagenfelt. „Jen aby si to nezaplnila dřív..."

„Ta tu kocábku naloží k prasknutí, aby o nic nepřišla," řekl Bull.

„Možná bychom se přece jen měli pokusit odchytit ji dřív," navrhl Poulton Kreyn, kterému už to čekání šlo na nervy. „Kluzáky se tam dostaneme snadno."

„Ale nevíme, jak rychle se změní šituaace," namítl Rhodan. „Já bych nerad zbytečně riskoval."

Otřesy byly stále častější a zvedal se prudký vítr. SERUNY občas vypadávaly a sám Ertrusan si musel přiznat, že možná bude přece jen lepší počkat.

Pokud ještě mohli důvěřovat záměrování, DRYTORN nikdy nezůstával dlouho na jednom místě. Nedokázali by je včas dohnat. Kobb Taphirtelová zřejmě nejdřív nakládala rodinné příslušníky a s jejich pomocí pak naloží zboží.

„Především bude mít zájem o techniku, aby si zajistila co nejvyšší životní úroveň. Potom o cenné kovy, aby s nim mohla obchodovat," uvažoval nahlas Rhodan. „Její rodina musí rychle třídit, než přepraví kořist na palubu. To znamená, že příliš času nepotřebuje. Když vyrabuje všechny sklady tady venku a pak si ještě ve městě vyzvedne, co se dá, může toho za pár hodin nahrabat slušné množství."

„A počká se startem až na poslední chvíli," dodal Bull. „To jí ale překazíme."

„Ještě větší rozkoš bude vyhodit ji z rakety a vysadit tady," řekla Mondra. „Ať má, co si zaslouží."

Čekání se pro ně měnilo v peklo. Situace se hodinu od hodiny zhoršovala.

Na obloze se hromadila černá kupovitá mračna a rozpoutala se děsivá suchá bouře. Zaměřovací systémy jim nahlásily, že od severu se ženou tornáda o rychlosti přes šedesát metrů za vteřinu.

Dávno vyhaslé sopky se náhle probudily k životu a hnaly až do stratosféry obrovské množství magmatu a popele. Obloha nad městem brzy zvedla stavidla a za příšerných blesků přšelo kamení a písek. Trvalo to skoro půl hodiny, potom se větry přesunuly dál.

Během několika minut se změnilo celé okolí. Nejvyšší písečné duny byly srovnány se zemí, zatímco jinde vyrostly hory z lávy, písku, popele a kamení.

Náhle se mračna roztrhla a odplynula a popelem opět prosvitlo slunce. Nyní bylo oranžové. Teplota během několika minut klesla ze čtyřiceti na osm stupňů.

Zavládlo ticho, které na jednu stranu dělalo dobře, na druhou stranu však bylo zlověstné, protože zanedlouho se přiznenou tornáda.

Ochranné štíty SERUNŮ stačily bouři jakžtakž odrazit, přesto však pro dočasné výpadky antigravů bylo skoro nemožné udržet se na jednom místě. Protože gravitace se už nezvyšila.

„To jsou šílenci, že chtějí ještě teď rabovat!“ křičel hyperfyzik do vysílačky. „Čím se ti Sečení chrání? Tohle si přece muselo vyžádat moře obětí!“

„A co je Kobb Taphirtelové po tom?“ odpověděl Bull. „Čím méně bude mít sečení na palubě, tím bude muset dělit kořist na méně dílů.“

„Už letí!“ křikl do toho Treul.

* * *

Za bouře Kobb Taphirtelová vystoupala do dostatečné výšky a tam počkala. Teprve pak v opačném pořadí přistávala u míst, kde prve nabírala příbuzné. Celý postup si zřejmě dokonale naplánovala, protože stanoviště měnila skoro neuvěřitelnou rychlostí. Ale Galaktici nepochybovali o tom, že nikde nenechala nic, co by mělo nějakou cenu. Konečně byly všechny sklady až na Tebbiny vyprázdněny.

„Tebb musí přijít na řadu jako další,“ modlil se Tautmo. Kdyby mohl, okusoval by si nehty. Byla vysoká pravděpodobnost, že má pravdu. Kobb neměla dost, jinak by nerabovala menší sklady jako první. Přesto to byl hazard. Po první strašné bouři si každý dokázal představit, jak asi bude vypadat ta další. Kdyby ztratila nervy...

Ale nenasytnost byla silnější než strach... Sečenka se už blížila. Po krátkém startu se opět chystala přistát.

V té chvíli Norman zděšeně zatroubil a zneklidněl.

„Blíží se silné zemětřesení,“ řekla Gorif, která nespouštěla oči ze svých přístrojů. „Když se podíváte k východu, je to už vidět.“

Země se opět zachvěla. Na východě se vlnily duny, jako by se pod nimi velkou rychlostí plazil nějaký obrovský červ. Chvění sílilo, ozývalo se dunění a asi dvě stě kilometrů od nich se zvedly vysoké vlny a hnaly se rychle k městu. Zvedaly se stále výš a táhly se kilometry na šířku.

„Pohřbí nás,“ prorokoval chmurně Tautmo.

Rychle zapnuli antigravy a kolmo se vznesli. Naštěstí nebyl v té chvíli výpadek. Bylo jim srdečně jedno, jestli budou odhaleni, ale Kobb Taphirtelová měla zřejmě úplně jiné starosti. DRYTORN se znovu vznesl. A *zrovna teď*, pomyslel si bezmocně Bull. *To budeme mít fakt smůlu?*

Další vlna zatím vyrostla do půlkilometrové výšky a nedalo se pochybovat o tom, že srovná město se zemí. Ale když byla od nich pouhé dva kilometry, náhle se zhroutila do sebe a převalily se přes ni následující, již menší vlny. Země se mocně zachvěla a přesně na místě, kde se vlny zhroutily, se ukázala prasklina široká skoro dvacet metrů. Štěstí v neštěstí. Tím však zemětřesení zdaleka nekončilo. Puklina ohromnou rychlostí postupovala k jihu, nakonec se rozvětvila a skončila asi deset kilometrů od nich. Došlo ještě k několika lehčím otřesům, potom se vše zklidnilo.

Opět zavládlo absolutní ticho. Ani zrno písku se nehnulo. Sluneční paprsky si našly cestu závojem prachu, žhavily písek, tavily jej na sklo, zatímco teplota vzduchu stoupla jen o stupeň. A od severu se na město hnaly nezměněnou rychlostí a silou vichry.

„Chystá se přistát!“ zajásal Aagenfelt.

Sotva zemětřesení ustalo, Galaktici se vrátili do úkrytu. Ochranné štíty museli vypnout, aby je předčasně nezaměřili. Mondra dala Normanovi uklidňující prostředek.

Aby na sebe neupozornili vysílačkou, otevřeli si přilby. Chladný vzduch byl skoro k

nedýchání a páchl sírou. Občasné poryvy horkého větru pálily na kůži.

„Jakmile přistane a její lidi začnou vystupovat, vyrazíme," vysvětloval Rhodan. „Díky Tebbiným plánům se v lodi vyznáme a dokážeme ji i řídit. Poulton a já obsadíme můstek. Bully a Mondra a s nimi Treul s Gorif převezmou motorovou sekci. Ska, ty s Tautmem zůstanete vzadu jako záloha. Vezměte s sebou Normana, byl bych nerad, kdybychom o něj přišli zrovna teď."

DRYTORN zatím přistál. Země u hal zůstala neporušena, stejně tak budovy, pouze střechy se propadly.

Když Sečení opustili loď, dal Rhodan signál k útoku. Galaktici si opět zavřeli přílby, zapnuli deflektory, které naštěstí fungovaly.

První letěl Perry Rhodan, za ním Poulton Kreyn, potom Reginald Bull s Mondrou a oběma Swoony. Jako zadáci Ski a Tautmo a mezi nimi Norman.

Sečenky zrovna horlivě vynášely zboží z hal. Kobb Taphirtelová s žádným překvapením nepočítala. DRYTORN byl zcela nehlídaný a vybízel je otevřenými vchody.

* * *

Tady něco nehraje, pomyslel si Tautmo Aagenfelt a horečně se zabýval ovládnutím SERUNU. Už několikrát měl pocit, že deflektor každou chvíli selže. Co by se stalo pak? To se nesmí stát, právě teď nesmí SERUN odejít. Sotva domyslel, systémy mu nahlásily prudký pokles tlaku. Což bylo jisté znamení blížících se tornád a...

Zahleděl se k severu. Obzor opět ztmavěl. U země byla obloha černá jako smola a tma zvolna houstla. Teplota šílenou rychlostí vyběhla na padesát stupňů, ale atmosférický tlak nadále klesal. Gravitace se rovněž zbláznila.

Propána, pomyslel si. *Tohle je náš konec.*

Systémy najednou začaly ukazovat hodnoty, které zaručeně nemohly být v pořádku. Znamenalo to, že pikosyn brzy vypustí svou umělou duši. Potom by byl hyperfyzik vydán na milost a nemilost bouři nebo loupeživým Sečenkám.

Kdyby selhal SERUN, je ztracený. Ale co nadělá? Perry Rhodan mu přidělil úkol, teď nemůže jednoduše zdrhnout. Měli přísný zákaz používat vysílačku. Nikomu se tedy nemohl svěřit.

Stmívalo se stále víc. Copak to nevidí? To myslí jenom na loď a zapomínají na všechno ostatní? A co když je objeví Sečenky? Co pak?

Ne, tohle nevydrží, tohle mu nikdo nemůže vyčítat. Už dva týdny jsou vystaveni hroznému nervovému vypětí. Dneska je už 19. ledna 1290. Rok je ještě mladý, ale Tautmo se cítil starý, prastarý. Každý se jednou vyčerpá a Tautmo neměl čip nesmrtnosti jako Perry Rhodan nebo Reginald Bull, byl jen obyčejný člověk, nevoják, vzdělaný, ale jen teoretik. Tenhle věčný strach...

Vnímal, jak ho ovládá panika a zamlžuje mu rozum. Už se nedokázal přemáhat. Mondra by ho snad dokázala uklidnit, kdyby se jí svěřil. Mondra je tak silná a sebejistá, jeho naprostý opak. Proto ji miluje a proto ho ona neustále odmítá. Ale jak dobře by mu udělalo, kdyby si s ní mohl promluvit, kdyby ho pokárala nebo ponížila...

A je to tady zase. Naprosto nesmyslné hlášení. Chvíli nedával pozor. Funguje ještě ten deflektor?

Začal se potit. Myšlenky se mu pomátly, v hlavě měl najednou páté přes deváté, hlava ho strašně bolela. Dýchal rychle a mělce. Už nejednal vědomě, pud sebezáchovy převládl.

Zapnul paratronový štít.

* * *

„Co to je?“ vykřikl zděšeně Bull. Už nemusel zachovávat rádiový klid, jeho zaměřování zešílelo a pochopil, že někdo zapnul paratron.

„Okamžitě vypnout paratron!“ přikázal.

Rozkaz byl okamžitě splněn, ale bylo pochopitelně příliš pozdě.

DRYTORN zareagoval. Takovou emisi nemohly přehlédnout ani sečenské systémy. Kobb Taphirtelová zapnula ochranný štít, takže rakety se už nemohli zmocnit nepozorovaně.

„Dál!“ zavelel Rhodan a pak nastalo ticho.

Lod' museli nechat otevřenou, aby do ní dostali kořist a loupežné komando. Štít tedy propouští a to byla jejich jediná šance. Pokud Kobb Taphirtelová nezaměří žádnou další emisi, bude to možná považovat za nějaký projev kotletřesení a bude pokračovat v práci. Sečenka zareagovala rychle a nespolehala se na náhodu. Nejdřív se zajistit a teprve pak zjišťovat příčinu.

Reginald Bull pochopil, že přítel se bude zdržovat poblíž vstupu a snažit se proniknout. Pak budou postupovat podle plánu.

K tomu však nedošlo.

Krátce předtím, než se zaktivoval štít, bylo naloženo už hodně velkých kontejnerů. Patnáctičlenné komando zrovna vycházelo z hal s dalšími kontejnery, když se všechny vchody rakety bez výstrahy zavřely.

Sečenky se překvapeně zastavily. Necháply, co se děje.

Potom zaburácely motory a DRYTORN se vznesl - bez zbývajících kořisti a bez oddaných Sečenů.

Perry Rhodan vypnul deflektor jako první. Poulton Kreyn skočil k Aagenfeltovi, který si pohotově zapnul štít. Ertrusan se tedy musel spokojit jen s přívalem nadávek.

„Kdyby tady tak byl Gucky!“ řekl bezradně Bully. „Prostě by se teleportoval na palubu a přinutil je zase přistát. Jenže on není nikdy tam, kde je ho potřeba.“

„Stát!“ křikl Rhodan, který si všímal spíš Sečenů. Ti si uvědomili padající tmu a dali se na panický útěk. „Počkejte!“

Váhavě se zastavili. „Co ještě chceš?“ zavolala na něj jedna žena.

„Já vás nezradil, to Kobb Taphirtelová!“ odpověděl. „Ta vás nechala ve štychu, ne?“

„To ano,“ souhlasila Sečenka. „A co s tím chceš dělat?“

„Chtěl jsem vám zachránit život.“ Ukázal na úkryt vzdálený asi dva kilometry. „Máme dva kluzáky, ještě funkční. Zkuste se zachránit s nimi. My je už nepotřebujeme. Utíkejte za Tebb Celestainovou, jistě vás přijme.“

„Ale Tebb...“

„Na tom už vůbec nezáleží!“ přerušil ji vztek. „Řekněte jí, že to nevyšlo a že to zkusíme jinak. Pospěšte si, než přijdou bouře!“

Sečenky neváhaly. Některé se na silných nohách hnaly přímo k městu, protože pro všechny místo v kluzácích nebylo. Zbytek za necelou minutu doběhl ke kluzákům. Kluzáky se váhavě vznesly, několikrát klesly a zase se zvedly.

Bull nepochyboval o tom, že se do města dostanou. A jistě požádají Tebb o pomoc. Na koho jiného by se obrátili? Tím se Tebb dozví o selhání Galaktiků a bude ji to mrzet. Jenže v podstatě to bylo úplně jedno.

* * *

Poslední pokus

„Perry, buď tak hodný a přikáž tomu srabovi, ať si vypne štít a já ho můžu odprásknout!“ vyžadoval Kreyn.

„Na takovéhle nesmysly nemáme čas!“ osopil se na něj Rhodan. „Musíme se co nejrychleji dostat do města. Kobb přistála na astroportu, aby dál rabovala. Máme poslední

šanci a tu musíme využít!"

„Ale fofrem," zabručel Bull. „Tenhle svět totiž každou chvíli skončí."

Nijak nepřeháněl, viděli to všichni. Zapnuli antigravy a hnali se nazpátek do města.

Tautmo Aagenfelt musel letět jako poslední, všichni se od něj odvrátili. Nezasypávali ho nadávkami a výčitkami jako Ertrusan, ani se ho neptali, proč to udělal. Bylo to jasné: Tautmo byl a je zbabělec.

Pouze Mondra Diamondová si to zřejmě rozmyslela, doletěla k němu a nenávistně na něj pohlédla. „Lituju jen jednoho," řekla, „že bohužel nebudeš žít tak dlouho, abys za to pykal a věděl, že jsi nás zabil všechny."

„Ale já...," začal, jenže Mondra byla už pryč.

A pak přišla tornáda. Třebaže se nezatáhlo, obloha byla najednou černá a slunce vypadalo jako krvavá kulatá skvrna potažená světležlutými pruhy. Rádiový provoz selhával i v SERUNECH. Antigravy dosud fungovaly, ale měly výkyvy.

Znovu se zachvěla země a zemětřesení se šířilo ve vlnách po celé planetě a způsobovalo učiněné katastrofy tam, kde se fronty vln střetly. Otevíraly se propasti, které jako by padaly až k jádru země, podloží se posunovalo a vrásnilo se v mohutná pohoří.

A nad tím vším se hnala tornáda a strhávala se s sebou vše - písek, kamení, rostliny a zvířata, dokonce vodu. Část toho opět spršelo na zem a vše ostatní, co nebylo upevněno, uletělo a dopadlo jinde.

Pikosyny pracovaly už jen na padesát procent, držel pouze Rhodanův skafandr.

Bezmocně přihlíželi, jak zemětřesení během několika minut srovnalo město se zemí. Domy padaly jako kostky domina, tornádo s sebou místy strhlo části trosek a hnalo je jako projektily.

Sečení, kteří se neschovali dostatečně hluboko, umírali po tisících pod troskami, strhávání vichřicemi, zabíjení letícími kusy. Galaktici se na to mohli jen dívat a být rádi, že dosud nepřišli na řadu. I s ochrannými štíty to s nimi zmítalo. Vždycky se jim však nakonec nějak podařilo udržet se na místě a doufali, že to už brzy skončí.

Minimálně na stovce míst blesky roznítily požáry a jinde se Sečení pro změnu topili, protože se vytilo velké jezero.

Galaktici se zarputile pokoušeli probít tímto koncem světa k astroportu. Kobb Taphirtelová skutečně ještě jednou přistála, ale tentokrát bouře překvapily i ji. Zaměřovače Rhodanova skafandru ukazovaly, že DRYTORN dosud neodstartoval.

Třeba se Kobb s touhle mimořádnou situací nedokáže vyrovnat, pomyslel si Bull. Přece teď nějakým chybným startem nepříjde o všechno. A my ji dostanem.

Galaktikům se nějak podařilo udržet se pohromadě a dostat se na astroport. Tam stál DRYTORN ukotvený silnými poutacími poli. Kobb si vyhledala stanoviště, kde byla o něco chráněnější. Dokud se město definitivně nezhroutí, byl astroport skutečně tím nejjistějším místem.

„...aneme se tam!" jásal Ertrusan do poruch.

Museli se dorozumívat rukama, ale rozuměli si, měli přece společný cíl. Do dvou minut jsou u DRYTORNU.

Ale Kobb Taphirtelová přesně o tyhle dvě minuty dříve odstartovala - podruhé před jejich očima - a uletěla jim.

* * *

Tebb Celestainová dohlížela, aby se nikdo nepomátl a náhle nevyběhl ven. Kryt zatím držel, místo bylo docela jisté a domy jakžtakž stály. Zatím se na ně žádný nezřítíl.

Přece jen je mi štěstí nakloněno, pomyslela si.

Kolem ní se tlačilo ještě víc Sečenů, uchýlili se k ní těsně před začátkem bouře.

Slyšela je volat o pomoc, nedokázala je ponechat jejich osudu. Všechny vzít nemohla, takže ostatní museli prchat dál.

Když zjistila, že ti noví jsou z Kobbina klanu, velice ji to překvapilo. To nebylo však nic proti tomu, co se od nich dozvěděla.

Surt se držel skvěle. Jeho smysly byly citlivější, musel vědět, v jakém jsou nebezpečí, a přesto klidně čekal. Od té chvíle, co vlezli do krytu, nepromluvil ani slovo, ležel ve viváriu a podřimoval, utíkal se do spánku.

„Kde je Kobb teď?“ řekla si Tebb nahlas.

„Chtěla na astroport a určitě je ještě tam,“ odpověděla jedna žena. „Její chtivost je větší než pud sebezáchovy.“

„Musím to vidět.“

„Zbláznila ses? Teď přece nemůžeš ven!“

„Musím to vidět.“

Cítila, že jí někdo sáhl na nohu. Surt se zvedal. „Jdu s tebou.“

„Ne!“

„V tom případě nepůjdeš ani ty.“

Tebb chvíli váhala. Ale přesto. Musí to vidět.

Vyšla z krytu se Surtem. Část tornád se právě přehnala a další byla na řadě, takže chvíle byla „příznivá“. Po čtyřech se centimetr za centimetrem blížili k druhému konci oázy, odkud bylo vidět na astroport.

Surt jí vlezl na záda, tato zátěž jim pomáhala udržet se na chvějící se zemi. Vzepřel se zadníma nohama o zem a odrážel se.

Tebb by zajímalo, proč to Surt dělá, ale pro ten hluk se nemohli dorozumět. Navíc se jim se sevřenými rty těžko dýchalo, mžurky měli přes oči a chloupky v úzkých nosních dírkách se položily před dýchací otvory jako filtr.

Tebb nechtěla uzavřít přilbu, aby tak zbytečně nemrhala vzácným kyslíkem. Tuhle hloupost si musí vytrpět do všech důsledků.

Domy se chvěly, praskaly, ale dosud stály. Tebb to neviděla, ale byla si jistá, že většina města je už zničena - a že to zde je jen poslední zoufalý odpor před zánikem.

Konečně se dostali k místu, odkud bylo vidět. Rostly tam malé stromy a poskytovaly jakous takous ochranu. Surt si vlezl vedle ní, přitiskli hlavy k sobě a dívali se na astroport.

Skutečně, stál tam DRYTORN. Viděli jen obrys, protože byla skoro tma a zuřící vichřice bránila ve výhledu. Ale jednoznačně to byl on.

Tebb přišla právě včas, protože raketa zrovna odstartovala a pyšně a vznešeně stoupala.

Tebb náhle otevřela mžurky. „Co to dělá?“ šeptla.

Raketa totiž přestala stoupat a naklonila se. Aspoň se to zdálo.

„Možná je přetížená,“ hádal Surt.

„To nemyslím. Spíš selhávají systémy, protože se dostala do silné energetické bouře, která má centrum zrovna tam nahoře,“ namítla Tebb. „Anebo zaměřování zkreslilo polohu, třeba už nedokáže zacházet s ovládáním...“ Sečenka zděšeně vykřikla. „Veliká Gosaran! Ona padá!“

Tebb Celestainová zděšeně přihlížela, jak se DRYTORN dál otáčí a vypadává z kurzu. Lod' se vymykala kontrole stále víc, nabrala ještě tři kilometry výšky - potom se před' převrátila dolů a řítila se kolmo k zemi. V mohutné explozi, kterou nebylo v běsících živlech skoro slyšet, se roztříštila na astroportu.

Kobb Taphirtelové se dostalo zaslouženého trestu.

„A je to,“ řekla Sečenka tiše. Necítila zadostiučinění, byl v ní jen smutek. Po tváři ji pohladil Surtův rozeklaný jazyk.

„Ano,“ zašeptal jí do sluchové prohlubně. „Vrátíme se, Tebb, brzy tu bude další

bouře."

Prudce se otočila a tentokrát si zavřela přilbu, aby se nazpátek dostali rychleji. Vzduch praskal, změna z horka na chlad probíhala stále rychleji. „Honem."

* * *

„Padá!" zařval Reginald Bull a bylo mu jedno, jestli ho druzi slyší nebo ne. Zapnul antigrav a hnál se pryč.

Letěl však podobně jako DRYTORN a s hrůzou sledoval, jak se blíží k zemi. Systémy zřejmě v pětirozměrné nárazové vlně vypadly, jeho SERUN byl stále rozmarnější. A bylo po poslední naději, žádná loď už není.

Musel se smířit s myšlenkou, že skončí na Quarantimu, na bezvýznamné planetě na okraji menší části dvojité galaxie Salmenghest. Připravil se na to?

Už často, mohl by si teď namlouvat. Ale skutečně se připravoval? V té chvíli si tím nebyl příliš jistý. Najednou nevěděl, co - má cítit. Byla tu jen prázdnota.

Před ním se ukázal Perry Rhodan a divoce gestikuloval. Jako by něco řval, ale vysílačka už definitivně odešla. Mohl být rád, že ještě běží nouzové systémy, jenže jak dlouho? Aktivátor mu pomáhal muka přestát, ale až dojde vzduch nebo když ho zasáhne nějaký balvan, je s ním amen stejně jako s kýmkoli jiným.

Bull napodoboval pohyby úst. „L... l... loď!" Vytřeštil oči a viděl, jak se Rhodanovi ulevilo, že pochopil.

„Perry, šlíš? Kde by se tady vzala loď?"

Přítel odpověděl, ale nerozuměl mu. Zaměřování však něco ukazovalo. To snad není pravda!

Perry Rhodan napůl letěl a napůl běžel k přistávací dráze, kde hořely trosky DRYTORNU. Ostatní ho následovali.

A opravdu. Byl tam jakýsi stín, který pomalu klesal.

Ten stín vypadal jako klín a přistál teď na dráze, v krátkém zásvitu slunce ho ještě poznali, pak se opět setmělo.

JISKRA!

* * *

Start

Na přistávací ploše stála pod ochranou štítu seizmologova jachta. Trosečníci se k ní blížili a přitom se ustavičně snažili Eismera Störmengorda na sebe upozornit. Marně.

Co seizmologa hnalo sem, přímo do centra kotletřesení, bylo Bullovi záhadou. Ale momentálně ho to příliš nezajímalo.

Skoro šlel, že zas mají šanci na dosah, a přesto po ní nemohou sáhnout. Ochranný štít byl pro ně nepřekonatelný a stejně tak málo mohli na sebe upozornit.

Bouře sílila a dlouho se tu už neudrží. Byly jen dvě možnosti. Buď se něco v lodi co nejdříve pohne, anebo si na téhle pekelné planetě musí najít nějaký úkryt.

Perry Rhodan se nevzdával.

Druzi ho rezignovaně pozorovali. Už ani ten zbabělec Aagenfelt se nepokoušel o útěk nebo o cokoli jiného.

Bouře s nimi cloumala a z blikání slunce je bolela hlava. A pak se štít zhroutil.

Rhodan se nějakým úžasem nezdržoval a letěl rovnou ke vchodu. Pustil se do něj, podařilo se mu ho otevřít a krátce nato už byli všichni v JISKRAU.

V lodi!

Na můstku našli Eismera Störmengorda. V bezvědomí.

Perry Rhodan ověřil prostředí a nakonec vypnul přilbu z plastické energie. Ostatní ho po krátkém zaváhání napodobili.

„To ticho...“ zašeptala Mondra Diamondová. „Skoro k nevíře...“

Rhodan zaktivoval Mooa, který byl celkem fit, a zkoumal s ním ovládací panel.

Ostatní trpělivě čekali. Swoonové se pokoušeli seizmologa vzkřísit, ale marně.

„Hm, zdá se, že to Eismer udělal úmyslně,“ řekl Rhodan nakonec.

„Jak prosím?“ zeptal se Bull.

Rhodan přikývl. „Zařízení jsou v pořádku, ochranný štít se nezhroutil jen tak, ale byl vypnut - jako ostatně všechno v této lodi, až na systémy zachování života, samozřejmě.“

„To by pak znamenalo, že Eismer vůbec nechtěl odstartovat,“ hádala Ska. „On prostě všechno vypnul jako Sečeni a doufá, že seizmické zjetí nejpozději do dvaceti let přejde.“

„A pětirozměrná šoková vlna ho zbavila vědomí, ještě když pracoval,“ spekulovala Gorif.

„Ale proč?“ ptala se Mondra.

„A co na tom záleží?“ zaburácel Kreyn. „Konečně máme, co jsme chtěli. Takže se dejme do práce, ať už jsme pryč.“

Perry Rhodan váhal. „Tím se zase dostaneme do choulostivé situace. Loď nám nepatří, a když odstartujeme, nemůžeme vzít žádné Sečeny. To, co děláme, je už tak dost zlé.“

„Aha,“ řekl Kreyn našťavaně. „Takže tu budeme tvrdnout a čekat na konec seizmického zjetí? Anebo až ten skřet procitne a vyrazí nás?“

„Kreyn má pravdu, Perry,“ řekl Bull. „Eismer nás vyhodí a to já nepřipustím. My si tu loď vezmem hned. A vypadnem. Eismer nás pak může dát třeba k soudu. Jistě to není správný, ale to je mi momentálně úplně putna.“

„Souhlasím,“ přidala se Ska Kijathe. „Eismerovi tím nijak neuškodíme, protože se sem může vrátit, až nás vyloží. Možná by to bylo pro něj i lepší, protože zatím přejdou ty nejhorší bouře.“

„No dobře,“ souhlasil Perry Rhodan. „Moo nám pomůže. Budeme ke komunikaci potřebovat naše pikosyny. Tohle je úplně poslední šance a na nějaké selhání nechci ani pomyslet, to vám říkám rovnou.“

* * *

Systém JISKRAU se chvíli bránil zapnutí, ale nakonec se to podařilo. Potom Rhodan vypustil svého galornského robota. Moo se snesl na jednu konsolu a komunikoval přímo se systémem.

Potom přišla na řadu Ska Kijathe, která opět prokázala svůj skoro čarodějnický talent v zacházení s počítači. Zesílila spojení, osvojila si základní rysy pozitroniky a po krátkém zapracování se prodírala systémy.

Swoonové jí pomáhali a dávali jí cenné rady - takže vše skutečně vypadalo na to, že mohou odstartovat. JISKRA se prudce zachvěl a nouzový start se i přes občasné výpadky nakonec podařil.

Čekali, že se každou chvíli zřítí. JISKRA však byl skvělá loď, neselhal. Sténal aúpěl jako kdysi dávno na Zemi Dněpr širý, otrásal se a houpal, až se jim zvedal žaludek, ale držel kurz a pronikal stále výš atmosférou.

Ty minuty byly od zkázy KAURRANGU nejhorší, Galaktikům to tak aspoň připadalo. Měli děsný strach a současně doufali, že to zvládnou.

JISKRA se vzpíral, ale přinutili ho zvýšit rychlost. Kolem nich dál zuřil energetický chaos. Bylo vskutku s podivem, že systémy vůbec pracují. Nyní chápali, proč se Kobb zřítíla, se zaostalou technikou prostě neměla šanci.

Loď konečně dosáhla správné rychlosti, přešla do lineárního prostoru a dostala se do

klidnějšího pásma, odkud krátkou nadsvětelnou etapou přeskočili do normálního vesmíru, necelé čtyři světelné roky od Quaru. I zde zuřilo kotletřesení, ale jeho následky byly podstatně slabší a nemuseli si jich všimnout.

Teprve teď, mimo centrum nebezpečné oblasti, se Eismer Störmengord probral.

Přišel k sobě rázem a během deseti vteřin se orientoval. A rozzuřil se.

„Zbláznili jste se?“ řval vokabulou a hlas mu přeskakoval. „Co jste to udělali? Teď jste všechno zkazili, vy zatracení cizinci!“

* * *

Finále

Eismer Störmengord zapnul úžasné veliké holo, na kterém bylo vidět 34 planety a slunce soustavy Quaru. Zaměřovači přístroje ukazovaly po stranách hodnoty, kterým Rhodan nerozuměl.

Seizmolog současně prověřil systémy, seřídil zaměření na Quar a zapnul holorama. Kdyby nešlo o tak dramatickou situaci, byl by pohled na soustavu úžasný a ohromující.

Takhle se ale Bullovi sevřel žaludek, když viděl, z jakého pekla právě unikli. Myslel na Tebb Celestainovou, tu báječnou Sečenku, na Kobb Taphirtelovou, která zahynula pro svou hamižnost. Na miliony, jež musí snášet strašlivé kotletřesení.

„Je pozdě, přistát podruhé se mi už nepodaří," vztekal se Eismer Störmengord. „Jak mám teď ještě..."

Reginald Bull na chvíli přivřel oči a slyšel, jak Mondra a Ska zasténaly.

Slunce Quar se nadmulo v modrého obra a všechny obydlené i neobydlené planety soustavy zanikly v pronikavém bílém záblesku.

Tiše, během vteřiny.

Z národa Sečenů zbyly nanejvýš čtyři miliony a ty byly na cestě do neznáma a do nejistoty.

Perry Rhodan se zděšením nemohl na slovo. Zpopelavěl a měl propadlé líce. Otřesený byl i hrubián Kreyn.

„Tak... tohle jsem skutečně nečekal," řekl potom seizmolog. „Všechno nasvědčovalo seizmickému zajetí... Vy jste mi vlastně zachránili život..."